ULUSLARARASI SPOR BİLİMLERİ DERGİSİ

ŞUBAT 2017
CİLT: 3 SAYI:1

JOURNAL OF INTERNATIONAL SPORT SCIENCES

FEBRUARY 2017
VOLUME: 3 ISSUE: 1

www.sportresearches.com

2017

YAYIN KURULU

Editör

Dr. Meriç ERASLAN – Akdeniz Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Yazı işleri müdürü

Okt. Mesut HEKİM - Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Sekreterya

Arş. Gör. Mehmet TOKGÖZ – Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Arş. Gör. Oğuz GÜRKAN – Bozok Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Öğr. Gör. Servet REYHAN – Siirt Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Özlem YİĞİT - Hekim Spor Kulübü

Hakem Kurulu

Dr. Ahmet ŞAHİN - Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Barbaros Serdar ERDOĞAN - Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Demet HANÇER AYDEMİR – Süleyman Demirel Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu

Dr. Elif BOZYİĞİT – Pamukkale Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi

Dr. Gizem SAYGILI – Süleyman Demirel Üniversitesi Eğitim Fakültesi

Dr. Gökhan ÇOBANOĞLU – Celal Bayar Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Gülay GÜNAY – Karabük Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi

Dr. Gülten HERGÜNER – Sakarya Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Gül ÖZKAYA – Akdeniz Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Hande ŞAHİN – Kırıkkale Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi

Dr. Hayri AYDOĞAN - Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Mehmet ŞAHİN – Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Meriç ERASLAN - Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Metin SAYIN – Celal Bayar Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Nizami DURAN – Mustafa Kemal Üniversitesi Tayfur Ata Sökmen Tıp Fakültesi

Dr. Nurten DİNÇ – Celal Bayar Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Semra AKAR ŞAHİNGÖZ – Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi

Dr. Sırrı Cem DİNÇ – Celal Bayar Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Tonguç VARDAR: Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Turan IŞIK – Celal Bayar Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Nurten DİNÇ – Celal Bayar Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Semra AKAR ŞAHİNGÖZ – Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi

Dr. Sırrı Cem DİNÇ – Celal Bayar Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Tahir KILIÇ – Akdeniz Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

Dr. Turan IŞIK – Celal Bayar Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu

İÇİNDEKİLER

	Sayfalar
Çocuk Judocularda Çeviklik İle Denge Performansı Arasındaki İlişkinin İncelenmesi **Yazarlar: Alper Tunga PEKER, Erdi KAYA, Serkan ZENGİN**	**1-10**
Lise Öğrencilerinin Beden Eğitimi ve Spor Dersine Yönelik Tutumlarının Cinsiyet Değişkenine Göre İncelenmesi (Burdur Örneği) **Yazarlar: Mesut HEKİM, Mehmet TOKGÖZ**	**11-16**
Spor Etkinliklerine Katılımın Psikolojik Faydaları Üzerine Bir Değerlendirme **Yazar: Sabahat YİYİT**	**17-22**
Gençlik Hizmetleri ve İl Spor Müdürlüğünde Çalışan Antrenörlerde Algılanan Örgütsel Destek İle Örgütsel Özdeşleşme Arasındaki İlişkinin İncelenmesi **Yazarlar: Erhan ŞAHİN, Servet REYHAN**	**23-34**
Sporun Depresyon Üzerindeki Etkilerinin Değerlendirilmesi **Yazar: Meriç ERASLAN**	**35-39**
Okul Öncesi Dönemde Oyun ve Hareket Eğitiminin Motor Gelişim Üzerine Etkileri **Yazar: Tonguç VARDAR**	**40-43**
Gençlik ve Spor Bakanlığı Çalışanlarının Algıladıkları Etik İklim Anlayışlarının Araştırılması **Yazar: Ahmet ŞAHİN**	**44-52**

TABLE OF CONTENTS

	Pages
Examination of Relationship Between Agility And Balance Performance of Child Judokas **Authors: Alper Tunga PEKER, Erdi KAYA, Serkan ZENGİN**	**1-10**
Examination of Attidues of High School Students Towards Physıcal Education Lesson Accordıng To Gender Variable (Burdur Example) **Authors: Mesut HEKİM, Mehmet TOKGÖZ**	**11-16**
Evaluation on Psychological Benefits of Participation in Sports Activities **Author: Sabahat YİYİT**	**17-22**
An Analysis Of The Relationship Between Perceived Organizational Support And Organizational Identification in Coaches Employed in Youth Services And Provincial Sports Directorate **Authors: Erhan ŞAHİN, Servet REYHAN**	**23-34**
Evaluatİng Effects of Sport on Depressİon **Author: Meriç ERASLAN**	**35-39**
Effects of Play And Movement Education on Motor Development During The Preschool Period **Author: Tonguç VARDAR**	**40-43**
Investigation of Ethical Climate Understandings Perceived By The Ministry of Youth And Sports Employees **Author: Ahmet ŞAHİN**	**44-52**

Uluslararası Spor Bilimleri Dergisi / Cilt: 3 Sayı:1
Journal of International Sport Sciences / Volume: 3 Issue: 1
2017
www.sportresearches.com

ÇOCUK JUDOCULARDA ÇEVİKLİK İLE DENGE PERFORMANSI ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ

EXAMINATION OF RELATIONSHIP BETWEEN AGILITY AND BALANCE PERFORMANCE OF CHILD JUDOKAS

[1]Alper Tunga PEKER*, [1]Erdi KAYA, [1]Serkan ZENGİN

[1]Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu, Ağrı, Türkiye
* tungapeker@hotmail.com

ÖZET
Bu araştırmada, çocuk judocuların çeviklik performansı ile denge performansındaki ilişkinin incelenmesi amaçlanmıştır. Yaş ortalaması 13,35±1,089 yıl, boy uzunluğu ortalaması 1,40±0,068 cm ve vücut ağırlığı ortalaması 33,35±8,425 kg olan 20 çocuk erkek judocu araştırmaya ailelerinden izin alınarak dâhil edilmiştir. Deneklerin çeviklik performansları pro agility çeviklik testi, denge performansları DHPS kullanılarak ölçülmüştür. Deneklerin çeviklik ve denge performansları arasındaki ilişkiyi belirlemek amacıyla çoklu regresyon analizi kullanılmıştır. Denge normal zemin, Denge köpük zemin ve Denge toplam hata puanı ile Çeviklik performansı arasında orta düzeyli pozitif bir ilişki (R=0,0446) olmakla birlikte bu ilişkinin anlamlı düzeyde olmadığı görülmektedir (P>0,05). Denge normal zemin hata puanı, Denge köpük zemin hata puanı ve Denge toplam hata puanının birlikte çevikliği yaklaşık %20 (R2= 0,199) oranında etkilediği ancak bu etkinin istatistiksel olarak anlamlı olmadığı belirlenmiştir (P>0,05). Sonuç olarak; çocuk judocuların çeviklik performansları ile denge performansları arasında istatistiksel olarak anlamlı düzeyde bir ilişki tespit edilememiştir. Dolayısıyla dengenin çevikliği etkilemediği, araştırmamız sonucunda belirlenmiştir.
Anahtar kelimeler: Denge, DHPS, Çeviklik, Judo, Çocuklar

ABSTRACT
In this research, it is aimed to examine the relationship between the agility performance and balance performance of juvenile judoists. Twenty boys with a mean age of 13.35 ± 1.089 years, a height average of 1.40 ± 0.068cm and a body weight average of 33.35 ± 8.425 kg have been included in the study with the permission of their family. The agility performance of the subjects have been measured using the pro-agility agility test as their balance performances have been measured by DHPS. Multiple regression analysis is used to determine the relationship between agility and balance performance of the subjects. Although there is a moderate positive correlation (R = 0.0446) between the Agility performance and balance normal ground, balance foam ground and balance total fault point, it is seen that this relationship is not significant (P> 0.05). It is determined that the balance normal ground fault point, the balance foam ground fault point and the balance total fault point jointly affect the rate of the agility at around 20% (R2 = 0.199), but this impact is not statistically significant (P> 0.05). As a result, no statistically significant relationship has been found between the agility performance and the balance performance of the juvenile judoists. Therefore, it is determined that the balance does not affect the agility as a result of our research.
Keywords: Balance, DHPS, Agility, Judo, Juvenile

JEL CODE: L83

GİRİŞ

Çeviklik sportif aktivitelerin çoğu için önemli bir motor bileşendir. Çeviklikle ilgili literatürde birçok farklı tanım bulunmaktadır. Bu tanımlardan bazıları şu şekildedir; Çeviklik algılanmış bir uyarana gösterilecek tepki sırasında vücudun doğru ve hızlı hareketidir (Gökgönül 2008). Başka bir tanıma göre ise çeviklik rakip oyuncunun ya da topun hareketi gibi bir uyaran esnasında sporcuların etkili ve hızlı yön değiştirme ve hareket etme yeteneği şeklinde ifade edilebilir. Çeviklik dirilleri içeren egzersizler birçok spor branşı için önemli bir antrenman bileşenidir (Barrow & McGee, 1959; Johnson & Nelson, 1969). Bir diğer tanımda ise

çeviklik, süratte herhangi bir azalma olmaksızın dengenin korunarak yön değiştirilmesi şeklinde ifade edilmektedir (Gökgönül 2008).

Çeviklik sporcuların en iyi performansı sergilemelerine katkı sağlayan önemli performans bileşenlerinden biridir. Çevikliğe katkıda bulunan çeşitli faktörler vardır bunlar, antrenman seviyesi, reaksiyon zamanı, güç, tecrübe ve karar vermedir (Linford ve ark 2006, McMillian ve ark 2006). Antrenörler çevikliği geliştirmek için güç ve kuvvet antrenmanları, çeviklik çalışmaları ve denge egzersizleri içeren antrenman şekillerini tercih etmektedir (Sood 2013). Kasların güç üretimi çeviklik ve yön değiştirme için çok önemlidir. Çeviklik çalışmalarının çoğu, çabuk hızlanma, yavaşlama ve yön değiştirme içermektedir (Halberg, 2001; Mayhew ve ark 1989). Çevikliği etkileyen bileşenler üzerine yapılmış çalışmaların çoğu, çevikliğin güç ve kuvvet tarafından etkilendiğini göstermektedir (Myer ve ark 2005; Sporis ve ark 2010).

Denge birtakım motor, duyusal ve biyomekaniksel faktörlerin koordine edildiği faaliyetleri kapsayan karışık bir süreç olarak ifade edilmektedir (Nashner 1997). Bir başka tanıma göre ise denge istenilen fonksiyonun devam ettirilebilmesi için kassal fonksiyon ve eklem pozisyonunun ayarlanması ile vücut ağırlık merkezinin korunmasıdır (Kitamura & Matsunaga 1990). Bu sebeple dengeyi korumak için etkili stratejileri kazanabilme optimal performans için gereklidir. Denge genellikle statik bir süreç şeklinde düşünülse de gerçekte birçok nörolojik yolları kapsayan oldukça bütünleşmiş dinamik bir süreçtir (Guskiewicz 2004). Denge dar bir alan içerisinde dış kuvvetlere rağmen hızlı ve amaca uygun şekilde hareket edebilme becerisini gerektirmektedir. Sportif hareketlerin çoğu dengede ki bozulmalara rağmen amaçlanmış hareketin doğru uygulanmasını kapsamaktadır. Takım sporlarında ani durma, yer yada yön değiştirme, hızlanma ve yavaşlamalar dengeye ihtiyaç duymaktadır (Sayın 2011).

Çevikliğin ani hızlanma, yavaşlama ve yön değiştirmeler içerdiği literatürde görülmektedir. Diğer taraftan ise sporcular bir hareketin uygulanması esnasında vücut pozisyonunu koruyabilmek, hızlanma ve yavaşlama, ani yer ve yön değişimleri sırasında dengeye ihtiyaç duymaktadır. Bu bilgiler ışığında çeviklik ile denge arasında nasıl bir ilişki olduğu sorusu doğmakta ve bu iki önemli performans bileşeninin birbirini etkileyip etkilemediği merakı ortaya çıkmaktadır.

Tüm bunlara dayanarak bu çalışmanın amacı çocuk judocularda çeviklik ile denge performansı arasındaki ilişkinin incelenmesidir.

MATERYAL VE METOT

Araştırmanın Modeli

Araştırmada ilişkisel tarama modeli kullanılmıştır. Bu bağlamda araştırmaya katılan deneklere Pro Agility çeviklik testi ve Denge hata puanlama sistemi uygulanarak verilerek toplanılmıştır. Dolayısıyla deneklerin çeviklik performansları ile denge performansları arasındaki ilişki incelenmiştir.

Araştırma Grubu

Araştırmaya Konya Ertuğrul Gazi Ortaokulu bünyesinde gençlik spor il müdürlüğü tarafından görevlendirilmiş judo antrenörleri tarafından eğitim gören sporcularından yaş ortalaması 13,35±1,089 yıl, boy uzunluğu ortalaması 1,40±0,068 cm, vücut ağırlığı ortalaması 33,35±8,425 kg, olan 20 judocu erkek çocuk denek olarak katılmıştır. Araştırmaya katılan

çocukların aileleri ve okul yönetiminden gerekli izinler alınmış ve çalışmanın riskleri anlatılmıştır. Araştırmaya katılan judocu çocuklara öncelikle vücut ağırlığı, boy uzunluğu ölçümleri yapılmış olup daha sonra birer gün arayla, denge ve çeviklik ölçümü yapılmıştır. Denge ve çeviklik ölçümleri için deneklere iki ölçüm yapılmış olup en iyi ölçüm sonuçları değerlendirmeye alınmıştır.

Boy ve Vücut Ağırlığı Ölçümleri

Deneklerin boy uzunlukları hassaslık derecesi 0.01 m olan (SECA, Almanya) ile vücut ağırlığı ölçümleri ise hassaslık derecesi 0.1 kg olan elektronik baskülle (SECA, Almanya) ölçülmüştür (Köklü ve ark 2009).

Denge Hata Puanlama Sistemi

Deneklerin denge performansları orjinal ismi Balance Error Scorring System (BESS) olan ve Denge Hata Puanlama Sistemi (DHPS) olarak Türkçeye çevrilen test ile ölçülmüştür. Bu test, deneklerin 6 farklı koşul altında, gözleri kapalı olarak ve hiç bir destek almadan test pozisyonlarını 20 sn boyunca sürdürmelerini gerektirmektedir: 2 farklı yüzey (düz ve köpük) ve 3 duruş pozisyonu (çift bacak, tek bacak ve tandem). Düz yüzey için bir spor salonu zemini kullanılmıştır. Köpük yüzey için ise 50x41x6 cm ebatlarında orta yoğunluklu bir köpük blok kullanılmıştır (Airex Balance Pad, Alcan Airex AG, CH-5643 Sins/Switzerland). Denekler teste ait 6 koşulu şu sırayla uygulanmıştır: Çift bacak düz yüzey, tek bacak düz yüzey, tandem duruş düz yüzey, çift bacak köpük yüzey, tek bacak köpük yüzey, tandem duruş köpük yüzey (Şekil 1.). Her bir deney koşulu için 20 sn' lik süre bir kronometre ile ölçülmüştür. 20 sn' lik süre içerisinde deneklerin yaptıkları her hata, 1 hata puanı olarak kaydedilmiştir. Her test koşulu için maksimum hata puanı 10'dur. Hata olarak kabul edilen 6 farklı durum şunlardır; (1) Elleri iliac'ın üst kısmından kaldırmak, (2) gözleri açmak, (3) adım atmak, sendelemek veya düşmek (4) kalça eklemini 30° den daha fazla bir açıda fleksiyon veya abdüksiyon yapmak, (5) ayağın ön kısmını veya topuğu yerden kaldırmak, (6) beş saniyeden daha fazla bir süre boyunca test pozisyonunun dışında kalmak.

Hata puanları her bir koşul için ayrı ayrı hesaplanmış ve toplam hata puanı 6 koşula ait puanların toplanmasıyla elde edilmiştir. Bu testin puanlaması ve güvenilirliği Riemann & Guskiewicz (2000) tarafından yayınlanmıştır. Test öncesinde farklı koşullara alışılması amacıyla deneklerin yeterince tekrar yapmalarına izin verilmiştir.

Çift bacak duruşta, deneklerden her iki bacağı üzerinde durmaları istenmiştir. Tek bacak duruş ise nondominant bacak üzerinde uygulanmıştır. Deneklere, bir topa vurmak için öncelikli olarak hangi bacağını kullanırsın sorusu yöneltilerek dominant ve nondominant bacaklar tespit edilmiştir. Dominant bacağın, kalça eklemi yaklaşık olarak 30° ve diz eklemi 90° fleksiyonda, yerden yaklaşık olarak 20–30 cm yukarıda olacak şekilde pozisyon alınması istenmiştir. Ayrıca, nondominant bacak üzerine dominant bacağı yaslamamaları uyarısında bulunulmuştur. Tandem duruşta, nondominant bacak dominant bacağın arkasında olacak şekilde pozisyon alınmış ve nondominant bacağın başparmağı dominant bacağın topuğuna değecek şekilde duruş pozisyonunun sürdürmesi istenmiştir. Test sırasında deneklerin ayakkabı ya da çorap giymemeleri ve çıplak ayakla teste katılmaları sağlanmıştır. Bütün koşullarda deneklerin elleri kalçalarında (iliac crests) ve gözleri kapalı olarak hareketsiz kalmaları talimatı verilmiştir. Deneklere test hakkında yeterli bilgi verildikten sonra her deneğe her bir koşulda iki kez deneme yapma olanağı sağlanmıştır. Testin uygulanışı sırasında eğer deneğin test pozisyonu bozulursa, mümkün olan en kısa sürede ilk pozisyonuna dönmesi söylenmiştir.

Düz yüzeyde çift ayak duruş. Düz yüzeyde tek ayak duruş. Düz yüzeyde tandem duruş (Erkmen ve ark 2009).

Köpük yüzeyde çift ayak duruş. Köpük yüzeyde tek ayak duruş. Köpük yüzeyde tandem duruş (Erkmen ve ark 2009).

Şekil 1. DHPS'ne ait duruş pozisyonları

Test uygulanırken bir gözlemci deneğin karşısında, yaklaşık 2.44–3.05 m mesafeden aynı anda deneğin gözleri, kalça eklemi ve ayaklarını gözlemlemiştir. Bu esnada test aynı mesafeden video kamera ile kayda alınmıştır. Deneklerin yapmış oldukları hatalar gözlemci tarafından kaydedilmiştir. Bu işlem aynı gözlemci tarafından test sonrasında video kaydı izlenerek tekrar edilmiştir. Her bir test sırasında tespit edilen hata puanlarının toplamı deneğin denge hata puanı olarak kabul edilmiştir. Video kaydından yapılan puanlama test içi güvenilirliği belirlemek için kullanılmıştır. Tüm deney koşullarının DHPS puanlarında sınıf içi korelasyon katsayısı (ICCs) 0.84 ve 0.91 aralığında bulundu.

Pro Agility Çeviklik Testi

Test Fusion Sport marka fotosel 'in yazılımında mevcut olan protokole göre yapılmıştır. Fotosel test protokolünü yazılımında olmasından dolayı tanığı için tek bir kapı hem başlangıç (start), hem bitiriş (finish) olarak görev yapmaktadır. Fotoselin arasında hazır olarak dizler hafif bükülü pozisyonda bekleyen sporcular fotoselin üzerinde bulunan ışığın sönmesi ile hazır oldukları bir anda çıkış yaptılar, bu anda test başlamış oldu ve sürede fotosel tarafından otomatik olarak başlatıldı. Sporcular sağ taraftan 5 yard mesafede çizilmiş olan çizgiye kadar süratle koştular ve eli ile çizgiye dokunduktan sonra dönerek bu kez fotoselin sol tarafından 5 yard mesafede çizilmiş çizgiye kadar koşarak bu çizgiye de eli ile dokunup hemen dönüp tekrar fotosele kadar olan 5 yard mesafeyi katedip fotoseli geçtiler. Fotoseli geçtiği anda süre

fotosel tarafından otomatik olarak durdurulup kaydedilmiştir. Test her sporcu için 2 kez tekrar edilmiştir ve en iyi sonuç alınmıştır.

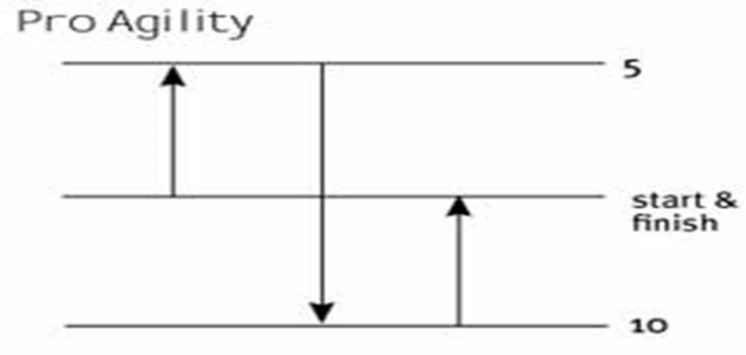

Şekil 2. Pro Agility Test Protokolü

Verilerin Analizi

Verilerin değerlendirilmesinde ve hesaplanmış değerlerin bulunmasında SPSS 22.0 istatistik paket program kullanıldı. Verilerin normallik sınaması yapılarak verilerin normal dağılım gösterdiği tespit edilmiştir. Normallik sınamasına göre elde edilen veriler arasındaki ilişkinin tespit edilmesi için çoklu regresyon analizi kullanıldı. Bu çalışmada hata düzeyi 0.05 olarak alındı.

BULGULAR

Tablo 1. Araştırmaya Katılan Judoculara İlişkin Tanımlayıcı İstatistik Sonuçlarının Ortalama ve Standart Sapma Cinsinden Sunulması

Değişkenler	N	Ortalama	Standart Sapma
Yaş (Yıl)	20	13,35	1,089
Boy (Cm)	20	1,40	0,068
Kilo (Kg)	20	33,35	8,425
Denge Normal Zemin (P)	20	7,85	3,787
Denge Köpük Zemin (P)	20	15,30	3,373
Denge Toplam (P)	20	23,25	6,231
Çeviklik (S)	20	5,63	0,429

Tablo 1. İncelendiğinde araştırmaya katılan deneklerin yaş ortalamaları 13,35±1,089 yıl, boy uzunluğu ortalamaları 1,40±0,068 cm, vücut ağırlığı ortalamaları 33,35±8,425 kg, Denge normal zemin hata puanı ortalamaları 7,85±3,787 puan, Denge köpük zemin hata puanı ortalamaları 15,30±3,373 puan, Denge toplam hata puanı ortalamaları 23,25±6,231 puan ve çeviklik ortalamalarının ise 5,63±0,429 saniye olduğu görülmektedir.

Tablo 2. Çeviklik ve Denge Performansı Arasındaki Çoklu Regresyon Analizi Sonuçları

Değişken	B	Standart hata	β	T	P	İkili r	Kısmi R
Denge Normal Zemin	0,024	0,315	0,208	0,075	0,941	-0,438	0,019
Denge Köpük Zemin	0,089	0,325	0,699	0,274	0,787	-0,180	0,068
Denge Toplam	-0,079	0,321	-1,148	-0,247	0,808	-0,362	-0,062
R= 0,446	R^2=0,199		$F_{(3, 17)}$= 1,321				P=0,302

Tablo 2. İncelendiğinde, Denge normal zemin, Denge köpük zemin ve Denge toplam hata puanı ile Çeviklik performansı arasında orta düzeyli pozitif bir ilişki (R=0,0446) olmakla birlikte bu ilişkinin anlamlı düzeyde olmadığı görülmektedir (P>0,05). Denge normal zemin hata puanı, Denge köpük zemin hata puanı ve Denge toplam hata puanının birlikte çevikliği yaklaşık %20 (R^2= 0,199) oranında etkilediği ancak bu etkinin istatistiksel olarak anlamlı olmadığı belirlenmiştir (P>0,05).

TARTIŞMA ve SONUÇ

Literatür incelendiğinde çeviklik ile denge performansı arasındaki ilişkiyi inceleyen çalışmalara çok fazla rastlanmamıştır. Bu çalışmada çocuk judocuların çeviklik performansı ile denge performansı arasındaki ilişki incelenmiştir. Araştırmamızın sonuçları incelendiğinde; Denge normal zemin, Denge köpük zemin ve Denge toplam hata puanı ile Çeviklik performansı arasında orta düzeyli pozitif bir ilişki (R=0,0446) olmakla birlikte bu ilişkinin anlamlı düzeyde olmadığı görülmektedir (P>0,05). Denge normal zemin hata puanı, Denge köpük zemin hata puanı ve Denge toplam hata puanının birlikte çevikliği yaklaşık %20 (R^2= 0,199) oranında etkilediği ancak bu etkinin istatistiksel olarak anlamlı olmadığı belirlenmiştir (P>0,05).

Sporcuların kas kuvveti, çeviklik ve yön değiştirme için çok gerekli bir performans bileşendir. Birçok çeviklik çalışması, ani hızlanma, yavaşlama ve yön değiştirme gerektirmektedir (Halberg, 2001; Mayhew ve ark 1989). Çeviklik üzerine yapılmış birçok araştırma çevikliğin güç ve kuvvet tarafından etkilendiğini belirtmektedir (Myer ve ark 2005; Sporis ve ark 2010).

Rana & Rajpoot (2015)'un yapmış olduğu bir çalışmada denge performansı ile judocuların oyun yeteneği arasında anlamlı ilişki olduğunu rapor etmiştir. Diğer taraftan çalışmanın sonuçları denge performansı ile reaksiyon yeteneği arasında anlamlı bir ilişkinin olmadığını göstermektedir. Ancak literatür de antrenman seviyesi, güç, deneyim, karar verme ve reaksiyon zamanı gibi bileşenlerin çeviklik performansına katkı sağlayan bileşenler olduğu rapor edilmiştir (Linford ve ark 2006, McMillian ve ark 2006). Bu bilgiler ışığında çevikliği etkileyen reaksiyon zamanı ile denge arasında anlamlı ilişkinin olmaması; denge ile çeviklik arasında bir ilişki bulunamamasını destekleyebileceği düşünülmektedir.

Bir başka çalışmada ise Okudur (2010) 12 yaşındaki tenisçilerin denge ile çeviklik performansı arasındaki ilişkiyi incelenmiştir. Araştırma sonuçlarına göre; Denge normal zemin hata puanı ile çeviklik arasında anlamlı bir ilişki tespit edilememiştir(P>0.05). Denge köpük zemin hata puanı ile çeviklik arasında yine istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki belirlenmemiştir(P>0.05). Dolayısıyla bu araştırmanın sonuçları bizim çalışmamızın sonuçları ile benzerlik gösterip çalışmamızın sonuçlarını destekler niteliktedir.

Yapılan bir araştırmada yaş ortalamaları 12,75±1,36 yıl olan erkek futbolcu çocukların antrenman öncesi denge normal zemin hata puanı ortalaması 8,08±3,204, denge köpük zemin hata puanı ortalaması 16,75±4,181, denge toplam hata puanı ortalaması ise 24,25±6,269 olarak tespit edilmiştir. Bu sonuçlar benzer yaş gruplarındaki çocukların denge performanslarının bizim araştırmamızdaki sonuçlara yakın olduğunu göstermektedir (Peker 2014).

Jones & Lorenzo (2013) tarafından yapılan bir araştırma da 11 yaşındaki çocukların pro agility çeviklik testi sonuçları 5,99 saniye olarak belirtilmiştir. Bir başka çalışmada ise yaş ortalamaları 13.06±0.7 olan çocukların pro agility çeviklik testi sonuçlarının 5,6 saniye olduğu rapor edilmiştir (Faigenbaum, Mcfarland & Keiper 2007). Bu çalışmaların sonuçları göstermektedir ki benzer yaş aralığındaki çocukların çeviklik performansı bizim çalışmamızda tespit ettiğimiz çeviklik sonuçları ile benzerlik göstermektedir.

Sonuç olarak araştırmamızda denge performansının çeviklik performansını anlamlı düzeyde etkilemediği tespit edilmiştir. Literatür incelendiğinde çevikliği etkileyen farklı sportif performans bileşenlerinin olduğu görülmektedir. Denge performansı ile çeviklik performansı arasındaki ilişkiyi inceleyen çok az sayıdaki çalışmada da bizim sonuçlarımıza benzer sonuçlar bulunmuştur. Bizim yaptığımız çalışmada kullandığımız DHPS testi statik denge performansını ölçen bir testtir. Çeviklik ani yön değiştirmeler, ani hızlanma ve yavaşlamalar içermektedir. Dolayısıyla bu ani yön değişimleri ve hızda ki ani değişimler esnasında daha çok dinamik denge performansına ihtiyaç duyulabileceği, dolayısıyla statik denge performansı ile çeviklik arasında herhangi bir ilişkinin tespit edilememesi bu duruma bağlanabilir. Diğer taraftan çalışmamızda elde ettiğimiz denge performansı ve çeviklik performansı sonuçları; literatürdeki çalışmalarda benzer yaş kategorilerinden aynı yöntemler kullanarak ölçülmüş denge ve çeviklik performansı sonuçları ile benzerlik göstermektedir. Çeviklik ile denge arasındaki ilişkiyi inceleyen çalışmaların sınırlı sayıda olması nedeniyle daha bu alanda daha çok çalışma yapılması gerektiği, çeviklik ile özellikle dinamik denge performansı arasındaki ilişkinin araştırılması gerektiği önerilmektedir.

KAYNAKLAR

Barrow, H., & McGee, R. (1971). *A practical approach to measurement in physical education*. Philadelphia: PA: Lea and Febiger.

Erkmen, N., Taşkın, H., Sanioğlu, A., & Kaplan, T. (2009). Futbolcularda yorgunluğun denge performansına etkisi. Journal of New World Sciences Academy, 4, 289-99.

Faigenbaum, A. D., Mcfarland, J. E., & Keiper F. B. (2007). Effects of a short-term plyometric and resistance training program on fitness performance in boys age 12 to 15 years. Journal Sport Science and Medicine, 6, 519-525.

Gökgönül, N. (2008). *Minik tenisçilerin (9-12 yaş) müsabaka dönemi sezonsal güç değişimleri ve bazı fizyolojik parametrelerindeki değişimlerin incelenmesi*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Kırıkkale Üniversitesi Sağlık Bilimler Enstitüsü, Kırıkkale.

Guskiewicz, K. M. (2004). *Regaining postüral stability and balance: rehabilitation techniques for sports medicine and athletic training*. Fourth Edition. New York: Editor: McGraw Hill Companies.

Halberg G. V. (2001). *Relationships among power, acceleration, maximum speed, programmed agility, and reactive agility. the neural fundamentals of agility*. Unpublished Thesis of Degree of Master. Central Michigan University.

Johnson B. L., & Nelson J. K. (1969). *Practical measurements for evaluation in physical education*. Minneapolis: MN: Burgess, 55-58

Jones M. T., & Lorenzo D. C. (2013) Assessment of power, speed and agility in athletic preadolescent youth. Journal Sports Medicine and Physical Fitness, 53, 693-700.

Kitamura, F., & Matsunaga, K. (1990). Field dependence and body balance, perceptual and motor Skills. *American Psychological Association, 71*(3), 723-24.

Köklü, Y., Özkan, A., Alemdaroğlu, U., & Ersöz, G. (2009). Genç futbolcuların bazı fiziksel uygunluk ve somatotip özelliklerinin oynadıkları mevkilere göre ve fizyolojik parametrelerin farklı liglere göre incelenmesi. *Spormetre Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi, 6*(3), 141-144

Linford, C. W., Hopkins, J. T., Schulthies, S. S., Freland, B., Draper, D. O., & Hunter, I. (2006). Effects of neuromuscular training on the reaction time and electromechanical delay of the peroneus longus muscle. *Archives of Physical Medicine and Rehabilitation, 87*, 395-401.

Mayhew, J. L., Piper, F. C., Schwegler, T. M., & Ball, T. E. (1989). Contributions of speed, agility and body composition to anaerobic power measurement in college football players. *Journal of Strength and Conditioning Research, 3*, 101-106

McMillan, D. J., Moore, J. H., Hatler, B. S., & Taylor, D. C. (2006). Dynamic vs static stretching warm up: the effect on power and agility performance. *Journal of Strength and Conditioning Research, 20*, 492-499

Myer, G. D., Ford, K. R., Palumbo, J. P., & Hewett, T. E. (2005). Neuromuscular training improves performance and lower extremity biomechanics in female athletes. *Journal of Strength and Conditioning Research, 19*, 51-60

Nashner, L. M. (1997). *Practical biomechanics and physiology of balance: handbook of balance function testing*. San Diego: Singular Publishing Group.

Okudur, A. (2010). 12 Yaş Tenisçilerde Denge ile Çeviklik İlişkisinin incelenmesi. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Selçuk Üniversitesi Sağlık Bilimler Enstitüsü, Konya

Peker, A. T. (2014). Life Kinetik Antrenmanlarının Koordinatif Yetenekler Üzerine Etkisi. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Selçuk Üniversitesi Sağlık Bilimler Enstitüsü, Konya.

Rana, M. S., & Rajpoot, Y. S. (2015). Relationship of coordinative abilities to playing in combative sports. *Journal of Sports and Physical Education, 2*, 1-4

Riemann, B. L., & Guskiewicz, K. M. (2000). Effects of mild dead ınjury on postural stability as measured through clinical balance testing. *Journal of Athletic Training, 35*, 19–25.

Sayın, M. (2011). *Hareket ve beceri öğrenimi.* Ankara: Spor Yayınevi ve Kitabevi.

Sood, H. (2013). Physical and performance correlates of agility in tennis players. A Unpublished Master's Thesis, Faculty of the Graduate Program in Exercise and Sport Sciences, Ithaca College.

Sporiš, G., Milanović, L., Jukić, I., Omrčen, D., & Molinuevo, J. S. (2010). The effect of agility training on athletic power performance. *Journal of Kinesiology, 42*, 65-67

EXTENDED ABSTRACT

Agility can be expressed as the ability of an athlete to change direction and move quickly and effectively during a stimulus such as opponent player or ball movement. Exercises with agility drills are important training components for many sports branches (Barrow & McGee, 1959, Johnson & Nelson, 1969). In another definition, agility is expressed as a change of direction by maintaining balance without any decrease in speed (Gökgönül 2008).

Balance, on the other hand, requires the ability of moving quickly and appropriately in spite of external forces within a confined space. Most of the movements pertaining to sports involve the correct application of the intended action despite the distortions in the balance. In team sports, sudden stop, change of place or direction, acceleration and deceleration all are in need of balance (Sayin 2011).

It appears in the literature that the agility includes sudden acceleration, deceleration and direction changes. On the other hand, sportsmen need balance to maintain their position during acceleration, deceleration and sudden changes in position and direction while exercising an action. This raises the question of how agility is related to balance, and brings the curiosity of whether these two important performance components influence each other.
On the basis of all this, the aim of this study is to examine the relationship between agility and balance performances in the juvenile judoists.
Relational search model has been used in the study. In this context, data has been collected by applying Pro-Agility agility test and Balance fault scoring system on the subjects participating in the study. Therefore, the relationship between the agility performances and the balance performances of the subjects has been examined. 20 judoist boys have been involved in the study as subject, with average age of 13,35±1,089 years and average height of 1,40±0,068 cm and average body weight of 33,35±8,425 kg, among the athletes being trained by judo coaches assigned by Provincial Directorate of Young and Sport Unit at Konya Ertugrul Gazi Secondary School. The families of the children participating in the study and the school administrations have been informed about the risks of this study and the necessary permits have been received from them. Firstly body weights and heights of the children who participated in the research have been measured, and then the balance and agility measurements have been performed with one day interval. Two measurements have been realized for balance and agility measurements and the best measurement results have been taken into account.

SPSS 22.0 statistical package program is used to evaluate the data and to find the calculated values. It has been found that the data has normal distribution by performing a normality test. Multiple regression analysis is used to determine the relationship between the data obtained according to the normality test. In this study, the fault level is taken as 0.05.

When the findings obtained from the study are evaluated, it is seen that although there is a moderate positive correlation ($R = 0.0446$) between the Agility performance and balance normal ground, balance foam ground and balance total fault point, this relationship is not significant ($P > 0.05$). It is determined that the balance normal ground fault point, the balance foam ground fault point and the balance total fault point all together affect the rate of the agility at around 20% ($R^2 = 0.199$), but this impact is not statistically significant ($P > 0.05$).

As a result, it is determined in our study that the balance performance does not significantly affect the agility performance. When the literature is examined, it is seen that there are different sporting performance components affecting agility. There are few other studies examining the relationship between balance performance and agility performance, and similar results have been found in these studies with respect to our results. The DHPS test used in our study is a test that measures static balance performance. Agility involves sudden changes in

direction, acceleration and deceleration. Hence, it can be connected to this situation that there is a need for more dynamic stability performance during sudden change in direction and speed, so that no relation between static stability performance and agility can be determined. On the other hand, the balance performance and agility performance results that we have achieved in our work are similar to the measured balance and agility performance results using the same methods from similar age categories in the literature studies. It is suggested that more work should be performed in this area because of the limited number of studies examining the relation between agility and balance, and that especially the relationship between agility and dynamic balance performance should be investigated.

Uluslararası Spor Bilimleri Dergisi / Cilt: 3 Sayı:1
Journal of International Sport Sciences / Volume: 3 Issue: 1
2017
www.sportresearches.com

LİSE ÖĞRENCİLERİNİN BEDEN EĞİTİMİ VE SPOR DERSİNE YÖNELİK TUTUMLARININ CİNSİYET DEĞİŞKENİNE GÖRE İNCELENMESİ (BURDUR ÖRNEĞİ)

EXAMINATION OF ATTIDUES OF HIGH SCHOOL STUDENTS TOWARDS PHYSICAL EDUCATION LESSON ACCORDING TO GENDER VARIABLE (BURDUR EXAMPLE)

[1]Mesut HEKİM*, [1]Mehmet TOKGÖZ

[1]Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu, Antrenörlük Eğitimi Bölümü, Burdur, Türkiye

* mhekim@mehmetakif.edu.tr

ÖZET

Yapılan bu araştırmada lise öğrencilerinin beden eğitimi dersine yönelik tutumlarının cinsiyet değişkenine göre incelenmesi amaçlanmıştır. Araştırmaya 2016-2017 eğitim ve öğretim yılında Burdur il merkezinde bulunan liselerde öğrenim gören 192 öğrenci dâhil edilmiştir. Öğrencilerin beden eğitimi ve spor dersine yönelik tutumlarının tespit edilmesinde "Beden Eğitimi ve Spor Dersi Tutum Ölçeği" kullanılmıştır. Elde edilen verilerin analizinde SPSS 22.0 programında frekans ve Independent t test analizlerinden yararlanılmıştır. Araştırmaya katılan öğrencilerin beden eğitimi ve spor dersine yönelik tutumlarının yüksek olduğu bulunmuştur. Öğrencilerin beden eğitimi ve spor dersine yönelik tutumlarının cinsiyet değişkenine göre anlamlı farklılık gösterdiği tespit edilmiştir. Elde edilen bulgulara göre erkek öğrencilerin beden eğitimi ve spor dersine yönelik tutumlarının kadın öğrencilerden istatistiksel açıdan anlamlı düzeyde daha yüksek olduğu bulunmuştur ($p<0.05$). Elde edilen bulgulara göre, lise öğrencilerinde cinsiyetin beden eğitimi ve spor dersine yönelik tutum üzerinde önemli bir belirleyici olduğu söylenebilir.

Anahtar kelimeler: Lise öğrencileri, beden eğitimi, tutum, cinsiyet

ABSTRACT

In this research, it was aimed to examine the attidues of high school stıdents towards physical education lesson according to gender variable. In the research, 192 students attending the high school in Burdur province center was participated in 2016-2017 education and traning year. " Pyhsical Education and Sports Course Attitude Scale" was used in determining the attitudes of the students towards physical education and sports lesson. In the analysis of obtained data, frequency and Independent t Test analyzes were used in SPSS 22.0 program. It was found that the attitudes of the students participating in the survey towards physical education and sports lesson were high. The attitudes of the students towards physical education and sports lessons were significantly different according to the gender variable. According to the findings, male students attitudes towards physical education and sports lessons were found statistically significant to be higher than female students ($p < 0.05$). According to findings, it can be said that gener is an important determinant of attitudes towards physical education and sports lessons in high school students.

Keywords: High school students, physical education, attitude, gender

JEL CODE: L83

GİRİŞ

Beden eğitimi "bireyin beden ve ruh sağlığını geliştirmek için insan organizmasının bütünlük ilkesine dayalı tüm kişiliğin eğitimidir" şeklinde tanımlanmaktadır (Alpaslan, 2008). Beden eğitimi ve spor etkinlikleri çocuklarda kendine güven, ani kararlara karşı pratik düşünebilme, ruhsal dayanıklılık, sorunlar karşısında çözüm yolları bulabilme, cesaret ve atak olma gibi bazı zihinsel özelliklerin gelişmesine katkı sağlamaktadır (Açak, 2006). Bunun yanında beden eğitimi ve spor etkinlikleri çok değer verdikleri birtakım sosyal olguların oluşmasına ve söz konusu olguların sürekli hale gelmesine destek olmaktadır. Özellikle öğrencilerin psiko-sosyal gelişimlerinin desteklenmesi sporun sağladığı sosyal yararların başında gelmektedir (Küçük & Koç, 2004).

Eğitimin temel amaçlarının başında öğrencilerin sahip oldukları gizil güç ve yetenekleri ortaya çıkarmak, öğrencilerin sahip oldukları yetenek ve becerileri üst seviyeye çıkarmak gelmektedir. Bunun yanında, öğrencilerin zihinsel, sosyal, fiziksel ve duygusal özelliklerinin bir bütün olarak geliştirilmesi modern eğitim anlayışının bir gereği olarak değerlendirilmektedir (Kangalgil ve ark., 2006). Bu süreçte beden eğitimi dersleri genel eğitimin önemli bir tamamlayıcısı olmakla beraber, beden eğitimi derslerinin eğitimin genel amaçlarına birçok açıdan katkı sağladığı ifade edilmektedir (Alpaslan, 2008).

"Bireyi belli nesneler, insanlar, sembol ya da durumlar karşısında belirli davranışlar sergilemeye güdüleyen öğrenilmiş eğilimler" tutum şeklinde tanımlanmaktadır (Başer, 2009). Tutumlar insan yaşamındaki davranışları doğrudan ya da dolaylı olarak etkilemektedir. Eğitim sistemi içerisinde de öğrencilerin derslere yönelik tutumları ders başarısı ya da verimliliği üzerinde önemli bir belirleyicidir. Güllü & Güçlü'ye (2009) göre, beden eğitimi dersine yönelik tutumların olumsuz olması öğrencilerin hem ders verimlerini düşürmekte hem de derse devamsızlıklarını arttırmaktadır. Ayrıca öğrencilerin beden eğitimi dersine yönelik tutumlarının olumsuz olması öğrencilerin derse verdikleri önemi azaltırken, dersin işleniş süreçlerinde de bazı sorunlar ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Literatürde yer alan bu bilgiler ışığında öğrencilerin beden eğitimi dersine yönelik tutumlarını etkileyen unsurların iyi bilinmesinin, ders verimini arttırmaya katkı sağlayacağı görülmektedir. Bu bağlamda yapılan bu çalışmada lise öğrencilerinin beden eğitimi ve spor dersine yönelik tutumlarının cinsiyet değişkenine göre incelenmesi amaçlanmıştır.

MATERYAL VE METOT

Araştırma Grubu

Yapılan bu araştırmaya 2016-2017 eğitim ve öğretim yılında Burdur il merkezinde bulunan liselerde öğrenim gören 123 kadın ve 69 erkek olmak üzere toplam 192 öğrenci dâhil edilmiştir. Araştırmaya dâhil edilen öğrencilerin cinsiyetlerine göre yüzdelik dağılımları Tablo 1'de sunulmuştur.

Tablo 1. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Cinsiyetlerine Göre Yüzdelik Dağılımları

Cinsiyet	n	%
Kadın	123	64,1
Erkek	69	35,9
Toplam	192	100,0

Tablo 1'de görüldüğü gibi araştırmaya katılan öğrencilerin %64,1'inin kadın, %25,9'unun erkek öğrencilerden meydana geldiği tespit edilmiştir.

Verilerin Toplanması

Araştırmaya dâhil edilen lise öğrencilerinin beden eğitimi dersine yönelik tutumlarının belirlenmesinde Güllü ve Güçlü (2009) tarafından geliştirilen ''Beden Eğitimi Dersi Tutum Ölçeği'' kullanılmıştır. Beden Eğitimi Dersi Tutum Ölçeği'nde 11 olumsuz ve 34 olumlu olmak üzere toplam 35 madde yer almaktadır. Ölçek tek boyutlu olup, tek faktörün açıkladığı varyans değerinin %36,19 olduğu bulunmuştur. Ölçeğin güvenirlik analizlerinde Cronbach Alfa değerinin 0,94, güvenirlik katsayısının ise 0,80 olduğu belirlenmiştir. Ölçek 5'li likert tipinde olup, dereceleme biçimi "Tamamen Katılıyorum (5), Katılıyorum (4), Kararsızım (3), Katılmıyorum (2), Kesinlikle Katılmıyorum (1)" şeklinde yapılmaktadır. Ölçekte yer alan 11 olumsuz madde 3, 17, 19, 20, 24, 25, 26, 29, 30, 34, 35 ve 24 maddelerdir. Ölçekten

alınabilecek en düşük puan 35 iken, alınabilecek en yüksek puan ise 175'dir. Alınan puanın artması beden eğitimi dersine yönelik tutum düzeyinin yüksek olduğunu göstermektedir (Güllü ve Güçlü, 2009).

İstatistiksel Analiz

Araştırmada elde edilen verilerin istatistiksel analizlerinde SPSS 22.0 veri analiz programında frekans analizi ile independent t test analizinden yararlanılmıştır.

BULGULAR

Tablo 2. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Beden Eğitimi ve Spor Dersine Yönelik Tutum Puan Ortalamaları

n	Minimum	Maksimum	Standart Sapma
192	33,00	171,00	114,1198

Tablo 2'de görüldüğü gibi araştırmaya katılan öğrencilerin beden eğitimi ve spor dersine yönelik tutumlarının yüksek olduğu tespit edilmiştir.

Tablo 3. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Beden Eğitimi ve Spor Dersine Yönelik Tutumlarının Cinsiyet Değişkenine Göre Karşılaştırılması

Cinsiyet	n	Ortalama	Standart sapma	t	p
Kadın	123	111,2927	16,04488	-2,686	,008
Erkek	69	119,1594	24,43757		

Tablo 3'te görüldüğü gibi araştırmaya katılan öğrencilerin beden eğitimi ve spor dersine yönelik tutumlarının cinsiyet değişkenine göre anlamlı farklılık gösterdiği bulunmuş, elde edilen bulgulara göre erkek öğrencilerin beden eğitimi ve spor dersine yönelik tutumlarının kadın öğrencilerden anlamlı düzeyde daha yüksek olduğu tespit edilmiştir ($p<0.05$).

TARTIŞMA VE SONUÇ

Araştırmanın sonunda öğrencilerin beden eğitimi ve spor dersine yönelik tutumlarının yüksek olduğu bulunmuştur. Öğrencilerin beden eğitimi dersine yönelik tutumlarının cinsiyet değişkenine göre anlamlı farklılık gösterdiği tespit edilmiştir. Elde edilen bulgulara göre erkek öğrencilerin tutum puanlarının kadın öğrencilerden anlamlı düzeyde daha yüksek olduğu bulunmuştur.

Bilindiği gibi cinsiyet değişkeni öğrencilerin derslere yönelik tutumlarını etkilemekte, özellikle beden eğitimi ve spor dersinde cinsiyet unsurunun derse yönelik tutumları anlamlı düzeyde etkilediği bilinmektedir. Bunun temelinde yatan birçok neden bulunduğu düşünülebilir. Yapılan çalışmalarda öğrencilerin beden eğitimi dersine yönelik tutumlarının cinsiyet değişkenine göre anlamlı farklılık göstermesinin temelinde, erkek öğrencilerin fiziksel açıdan daha güçlü olmalarının, buna paralel olarak sportif hareketleri kadın öğrencilerden daha iyi yapmalarının yattığı belirtilmiştir (Alpaslan, 2008). Literatürde yer alan çalışmalarda da kadın ve erkek öğrencilerin beden eğitimi ve spor dersine yönelik tutumlarının cinsiyet değişkenine göre anlamlı farklılık gösterdiği bulunmuş, yapılan çalışmalarda genellikle erkek öğrencilerin kadın öğrencilerden daha yüksek tutum puanlarına sahip oldukları rapor edilmiştir (Karadağ, 2012; Koca ve ark., 2005; Taşğın & Tekin, 2009;

Yanık & Çamlıyer, 2015). Bu kapsamda araştırmada elde edilen bulguların literatürle paralellik gösterdiği söylenebilir.

Sonuç olarak, lise öğrencilerinde beden eğitimi ve spor dersine yönelik öğrenci tutumları üzerinde cinsiyet değişkeninin önemli bir belirleyici olduğu bulunmuştur. Literatürde yer alan araştırma bulgularının da çalışmada elde edilen sonuçları desteklediği görülmüştür. Öğrencilerin beden eğitimi ve spor dersine yönelik tutumlarının cinsiyet değişkenine göre anlamlı farklılık göstermesinin temelinde kadın ve erkek öğrencilerin arasında fiziksel güç farklılık bulunmasının yattığı düşünülmüştür.

KAYNAKLAR

Açak, M. (2006). *Beden eğitimi öğretmeninin el kitabı*. İstanbul: Morpa Kültür Yayınları.

Alpaslan, S. (2008). *Ortaöğretim öğrencilerinin beden eğitimi öğretmenlerinin sergilediği öğretim davranışlarına ilişkin algıları ve öğrencilerin bu derse karşı geliştirdikleri tutumları*. Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Abant İzzet Baysal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü. Bolu.

Başer, S.A. (2009). *Öğretmen niteliklerinin beden eğitimi dersi alan öğrencilerin bu derse karşı olan tutumlarına etkisi*. Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Abant İzzet Baysal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü. Bolu.

Güllü, M., & Güçlü, M. (2009). Ortaöğretim öğrencileri için beden eğitimi dersi tutum ölçeği geliştirilmesi. *Niğde Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi, 3*(2), 138-151.

Kangalgil, M., Hünük, D., & Demirhan, G. (2006). İlköğretim, lise ve üniversite öğrencilerinin beden eğitimi ve spora ilişkin tutumlarının karşılaştırılması. *Hacettepe Spor Bilimleri Dergisi, 17*(2), 48-57.

Karadağ, S. (2012). *İlköğretim 8. sınıf ve lise 11. sınıf öğrencilerinin beden eğitimi dersine ilişkin tutumlarının çeşitli değişkenlere bağlı olarak karşılaştırılması (Kırıkkale örneği)*. Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Kırıkkale Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü. Kırıkkale.

Koca, C., Aşçı, F. H., & Demirhan, G. (2005). Attitudes toward physical education and class preferences of turkish adolescents in terms of school gender composition. Adolescence, 40(15), 365-375.

Küçük, S. (2012). *Ortaöğretim öğrencilerinin kişilik özellikleri ile spora katılımları arasındaki ilişkilerin incelenmesi*. Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Karadeniz Teknik Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü. Trabzon.

Taşğın, Ö., & Tekin, M. (2009). Çeşitli değişkenlere göre ilköğretim ve orta öğretim kurumlarında öğrenim gören öğrencilerin beden eğitimi ve spor dersine ilişkin tutum ve görüşleri. *Kastamonu Eğitim Dergisi, 17*(2), 457-466.

Yanık, M., & Çamlıyer, H. (2015). Ortaöğretim 9. sınıf öğrencilerinin beden eğitimi ve spora ilişkin tutumları ile okula yabancılaşma düzeyleri arasındaki ilişkinin belirlenmesi. *Uluslararası Spor, Egzersiz ve Antrenman Bilimi Dergisi, 1*(1), 9-19.

EXTENDED ABSTRACT

At the beginning of the main purpose of the education is to reveal the latent powers and abilities of the students and to bring the talents and abilities of the students to the upper level. In addition, the development of mental, social, physical and emotional characteristics of students as a whole is considered as a necessity of modern education (Kangalgil et al., 2006). Along with being an important complement to the general education of physical education

courses in this process, it is stated that physical education courses contribute to the general purposes of education in many ways (Alpaslan, 2008).

Attitudes directly or indirectly affect behavior in human life. Within the education system, the students' attitudes towards the lectures are an important determinant of course success or productivity. According to Güllü & Güçlü (2009), negative attitudes towards physical education lessen both the lectures and the absenteeism of the students. Moreover, the negative attitudes of the students towards the physical education lesson cause the problems that the students give to the lesson and cause some problems in the course of the course. It is seen that knowing the factors that affect the attitudes of the students towards the physical education lesson in the light of this information in the literature will contribute to increase the efficiency of the lesson. In this context, it is aimed to examine the attitudes of high school students towards physical education and sports lesson according to gender.

A total of 192 students, including 123 female and 69 male students studying at the high school in Burdur province center, were included in this research in 2016-2017 education and training year. It was determined that 64.1% of the students participating in the survey were female, and 25.9% were male students.

The "Physical Education Class Attitude Scale" developed by Güllü & Güçlü (2009) was used in determining the attitudes of the high school students included in the survey to the physical education lesson. There are 11 negative and 34 positive items in the Physical Education Classroom Attitude Scale. The scale is one-dimensional and it is found that 36.19% of variance value explained by single factor. In the reliability analysis of the scale, it was determined that Cronbach Alpha value was 0.94 and reliability coefficient was 0.80. The scale is of the likert type of 5 and the gradation style is done as "I totally agree (5), I participate (4), I do not understand (3), I do not participate (2), I absolutely do not participate (1)". The 11 negative items on the scale are 3, 17, 19, 20, 24, 25, 26, 29, 30, 34, 35 and 24 items. The lowest score that can be taken from the scale is 35 while the highest score is 175. The increase in the score of the score indicates that the level of attitude toward physical education is higher (Güllü &Güçlü, 2009). In the statistical analysis of the data obtained in the study, frequency analysis and independent t test analysis were used in SPSS 22.0 data analysis program.

At the end of the research, students' attitudes towards physical education and sports lesson were found to be high. It was determined that the attitudes of the students towards the physical education course differ significantly according to the gender variable. According to the findings, male students' attitude scores were found to be significantly higher than female students.

As it is known, it is known that the gender variable affects the attitudes of the students towards the classes, especially the gender factor in the physical education and sports lessons has a significant effect on the attitudes towards the classes. It can be assumed that there are many reasons underlying this. On the basis of the fact that the attitudes of the students towards the physical education course differ significantly according to the gender variable in the studies done, it is stated that the male students are more physically stronger and accordingly the sportive movements are better than the female students (Alpaslan, 2008). In the literature studies, it was found that the attitudes of the male and female students towards physical education and sports lessons were significantly different according to the gender variables and it was reported that male students generally had higher attitude scores than female students (Karadağ, 2012; Koca et al., 2005; Taşgın & Tekin, 2009, Burn and Çamlıyer, 2015). In this context, it can be said that the findings obtained in the research are in parallel with the literature.

As a result, it was found that gender variable is an important determinant of student attitudes towards physical education and sports lesson in high school students. Research findings in the literature also support the results obtained in the study. It is thought that the physical strength difference between male and female students is the basis of the students' attitudes toward physical education and sports lessons according to the gender variable.

Uluslararası Spor Bilimleri Dergisi / Cilt: 3 Sayı:1
Journal of International Sport Sciences / Volume: 3 Issue: 1
2017
www.sportresearches.com

SPOR ETKİNLİKLERİNE KATILIMIN PSİKOLOJİK FAYDALARI ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

EVALUATION ON PSYCHOLOGICAL BENEFITS OF PARTICIPATION IN SPORTS ACTIVITIES

[1]Sabahat YİYİT*

[1]Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu, Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği Bölümü, Burdur, Türkiye
* sabahatyigit8@gmail.com

ÖZET
Spor etkinlikleri toplumun ayrılmaz bir parçasının. Bunun temel nedenlerinin başında sporun insan sağlığına faydalı olması gelmektedir. Sporun insan sağlığına faydalarının başında fiziksel sağlığın korunması, fiziksel ve motorsal performansın geliştirilmesi, bazı metabolik hastalıkların önlenmesi ve yaşam kalitesinin arttırılması gelmektedir. Sporun diğer bir faydası psikolojik yapının korunması ve geliştirilmesidir. Literatürde yer alan çalışmalar değerlendirildiği zaman, sporun psikolojik açıdan birçok faydası olduğu görülmektedir. Yapılan bu araştırmada da sporun psikolojik faydalarının değerlendirilmesi amaçlanmıştır.
Anahtar kelimeler: Spor, sağlık, psikolojik yapı

ABSTRACT
Sports activities are an integral part of society. The main reason for this is that sport is beneficial to human health. At the forefront of human health benefits of sports is the protection of physical health, the development of physical and motoristic performance, the prevention of some metabolic diseases and the increase of the quality of life. Another benefit of the sport is the protection and improvement of the psychological structure. When the studies in the literature are evaluated, it is seen that sports have many psychological advantages. In this study, it was aimed to evaluate the psychological benefits of sport.
Keywords: Sports, health, psychological structure

JEL CODE: L83

GİRİŞ

Spor, kültürel, ekonomik ve sosyal açıdan gelişimde önemli rol oynamaktadır. Spor etkinliklerine her birey farklı amaç ve beklentiler ile katılmaktadır. İnsanlar spor etkinliklerine beden ve ruh sağlıklarını geliştirme, kişilik gelişimlerini destekleme, bilgi, yetenek ve becerilerini geliştirerek çevreye uyumlarını arttırma, sağlam bir karakter yapısına sahip olma, başarma ve toplumla kaynaşma, yarışma, heyecan duyma ve katıldığı yarışmalarda üstün gelme, bunun yanında mücadele gücünü arttırma amaçlarıyla katılmaktadırlar (Aytan, 2010). İnsanların katılım amaçları neolursa olsun spor etkinliklerini belirli bir mücadele ruhu ve belirlenen kurallar çerçevesinde gerçekleştirmektedirler. Bu özellikleri nedeniyle spor etkinliklerinin sadece bedensel değil, aynı zamanda zihinsel ve ruhsal bir olgu olduğu belirtilmektedir (Ramazanoğlu ve ark., 2005).

Sporsal aktiviteler insanların gerek içsel gerekse de dışsal gelişimleri üzerinde olumlu bir etkiye sahiptir. Spor etkinliklerine katılım ile kabullenme, yardımlaşma, paylaşım ve görüş alış verişi gibi özellikler gelişmektedir. Böylece spor etkinliklerine katılan bireylerin toplumla etkileşim haline gelmesi mümkün olmaktadır. Bunun yanında sporsal etkinliklerine katılım ile toplumsal iletişim gelişmektedir. Dolayısıyla spor etkinliklerine katılım insanların sosyal çevreleri ile etkileşim içine girmelerine katkı sağlamakta, böylece sosyal gelişimi desteklemektedir (Aytan, 2010). Genel sağlık düzeyi üzerine etkileri ele alındığı zaman literatürde yer alan çalışmalarda sporun sağlığı birçok açıdan desteklediği, birçok kronik sağlık sorununun önlenmesinde, tedavi süreçlerinde ya da hastalık etkilerinin en aza

indirilmesinde spora katılımın koruyucu ve destekleyici bir rolü olduğu vurgulanmıştır (Hekim, 2015a; Hekim, 2015b). Bunun yanında yapılan çalışmalarda fiziksel sağlığın korunmasında da spora katılımın koruyucu ve destekleyici bir role sahip olduğu rapor edilmiştir (Hekim, 2015c).

Literatürde yer alan bilgiler değerlendirildiği zaman, spora katılımın genel sağlık düzeyi ile fiziksel, zihinsel, ruhsal ve sosyal yapı üzerinde birçok olumlu etkisi olduğu görülmektedir. Literatürde yer alan çalışmalarda spora katılımın psikolojik açıdan faydalarına yönelik olarak gerçekleştirilen çalışmaların sınırlı olduğu görülmüştür. Bu kapsamda yapılan bu araştırmada spora katılımın psikolojik açıdan faydalarının değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Spor Kavramı

Sözcük anlamı olarak "spor" kavramının kökeni Latince'de Desport ya da Disportare (dağıtmak ya da birbirinden ayırmak) sözcüğüne dayanmaktadır. XVII. yüzyıla gelindiğinde bu sözcüklerde meydana gelen değişim sonrası "sport" kelimesi ortaya çıkmıştır. Günümüzde spor denilince insanların aklına hala koşma, yürüme ya da yarışma gibi anlamlar gelmektedir. Ancak spor kavramı yalnızca koşma, yürüme, bisiklete binme gibi takım mücadelesinden ibaret değildir (Heper, 2012). Spor, modern toplum yaşamı içerisindeki en önemli bedensel etkinlikler arasında yer almaktadır. Dünyanın her yerinden her gün yüzlerce insan birbirinden farklı kategorilerde sportif etkinliklere katılmaktadır. Bu durum sporun insan yaşamı ile iç içe olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla sporun toplumsal yaşamdan koparılması mümkün değildir (Dever, 2010).

Spora ilişkin birçok tanım yapılmaktadır. Bu tanımların her birbirleriyle bağıntılıdır (Dever, 2010). Ramazanoğlu ve arkadaşları (2005) spor kavramını "bireyin yarışmak, güzel zaman geçirmek, mücadele etmek, sağlık bedene ve zihne sahip olmak için belirli kurallar çerçevesinde bilinçli olarak gerçekleştirdiği davranışlardır" şeklinde tanımlamışlardır. Ölmez (2010) ise spor kavramını "bireyin organik, psikolojik sağlığının gelişimine katkı sağlayan, sosyal davranışlarını düzenleyen, zihinsel ve motorsal belirli düzeye ulaşmasını sağlayan biyolojik ve sosyal bir olgudur" biçiminde tanımlamıştır.

Felsefi bir bakış açısı ile ele alındığı zaman spor, kavram olarak gerçeği; sporun özünü irdeleyen; kavramı spor bilimleri ve felsefi değerlerle yeniden yorumlayan bilgi alanıdır. Sosyolojik açıdan ele alındığı zaman spor, belli kuramlar çerçevesinde diğer bilim alanlarıyla alışverişte bulunarak spor içerisinde sosyal yapı, sosyal davranışlar ve sporun sosyal etkileri üzerine araştırmalar yapmaktadır. Türk Dil Kurumu sözlüğüne göre spor, bireysel ya da grupla gerçekleştirilen genellikle bir yarışma temelinde önceden belirlenmiş kurallara göre uygulanan bedensel hareketlerin tümüne verilen isimdir. Diğer bir ifade ile spor, bir takım özel araç ve gereçlerle, belirli ortamlarda rekor arayışında belli zaman diliminde yapılan fiziksel aktivitelerdir (Heper, 2012).

Sporun Psikolojik Açıdan Faydaları

Sportif faaliyetlerin en önemli amacı belirlenen amaca ulaşma ve kazanma isteğinden oluşmaktadır. Spor bu amaçları neticesinde bireyde yalnızca fiziksel ve zihinsel gelişime katı sağlamakla kalmayarak, mücadele etme, heyecan, yarışma ve kazanma hırsını da içerdiği söylenebilir (Tanrıverdi, 2012). Bu özellikleri nedeniyle spor insanların psikolojik yapılarını etkileyen bir unsur olarak değerlendirilmektedir. Bunun yanında spor etkinlikleri insanların psikolojik özelliklerini birçok açıdan olumlu yönde etkileyen bir olgu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Literatürde yer alan birçok araştırmada sporun sadece fiziksel ve fizyolojik faydalarının yanında psikolojik yönden de birçok faydası olduğu vurgulanmaktadır (Şahin, 2015; Hassmen ve ark., 2000; Keskin, 2014), Bunun yanında yapılan birçok çalışmada spora katılımın bilişsel ve mental sağlığın korunmasında önemli bir yere sahip olduğu rapor edilmiştir (Penedo & Dahn, 2005; Lautenschlager ve ark., 2007; Bailey, 2006). Özellikle yaşlı bireylerde spora katılımın fiziksel, metabolik ve fizyolojik sağlık parametrelerinin yanında (Hekim, 2015d), psikolojik sağlığın korunmasında ve desteklenmesinde spora katılımın faydalı sonuçlar ortaya koyacağı vurgulanmıştır (Eraslan & Hekim, 2015a).

Literatürde yer alan araştırma bulguları düzenli olarak spor etkinliklerine katılımın stres oluşumunu engellediği, mevcut stres düzeyinin azaltılmasına yardımcı olduğunu göstermektedir (Hassmen ve diğerleri, 2000). Bunun temelinde spor etkinliklerinin her yaştan insanın yönelebilmesinin, stresle başa çıkmada oldukça etkili olmasının, psikolojik sağlamlığın korunmasında ve geliştirilmesinde araç vazifesi görmesinin yattığı belirtilmektedir (Şahin ve ark., 2012). Yapılan araştırmalar da bu görüşü desteklemektedir. Ramazanoğlu ve ark., (2005) tarafından bu konuda yapılan bir araştırmada insanların bu noktada günlük yaşamın stresinden kurtulmak için yöneldikleri etkinliklerin başında sporun geldiği belirtilmiştir.

Psikolojik sorunların önlenmesinde oldukça etkili olan spor etkinlikleri zihinsel sağlığın korunmasında da kilit bir rol oynamaktadır. Literatürde yer alan çalışmalarda spora katılımın zihinsel sağlık ve depresyon üzerine olumlu katkıları olduğu belirtilmektedir. Yapılan deneysel araştırma bulguları da spor yapan ve yapmayan insanların depresyon düzeyleri kıyaslandığı zaman, spor yapan bireylerde depresyon görülme sıklığının daha düşük olduğunu (Arslan ve ark., 2011), spora katılımın depresyonun azalmasına katkı sağladığını ortaya koymaktadır (McKercher ve ark., 2009; Teychenne ve ark., 2008; Harris ve ark., 2006). Spora katılım yerine hareketsiz yaşam tarzını sürdürmenin ise depresyon oluşumunu tetiklediği vurgulanmaktadır (Roshanaei-Moghaddam ve ark., 2009).

Psikolojik sağlık açısından yararlarının yanında spora katılım insanların sahip oldukları zihinsel beceri ve yeteneklerin de gelişmesine katkı sağlamaktadır. Özellikle dikkati yoğunlaştırma, zor zamanlarda kıvrak zekâ yeteneğini kullanma ve kişinin kendini kontrol edebilme becerilerinin desteklenmesinde spora katılımın önemli bir yere sahip olduğu belirtilmektedir (Aytan, 2010). Bunun yanında sportif aktivite türünün psikolojik yapıyı farklı açılardan olumlu yönde etkilediği bilinmektedir. Salar ve arkadaşları (2012) tarafından bu konuda yapılan araştırmada sporun hem kişilik özellikleri hem de psikolojik yapı üzerine etkilerinin ilgilenilen spor dalı ile yakından ilişkili olduğu belirtilmiştir. İlgilenilen spor dalının psikolojik yapıyı farklı yönlerde etkilemesinin temelinde her spor dalının içinde barındırdığı psikolojik olguların (bireysel mücadele, motivasyon, takım ruhu, konsantrasyon düzeyi vb.) birbirinden farklı olmasının yattığı ifade edilmiştir.

Sonuç ve Öneriler

Sonuç olarak, spor etkinliklerine katılım psikolojik sağlığın korunmasına ve geliştirilmesine katkı sağlamaktadır. Sporun psikolojik yapı üzerindeki faydalarının başında stres, depresyon ve kaygıyı azaltması, psikolojik sağlığı geliştirmesi, özgüven ve motivasyon gibi psikolojik unsurları şekillendirmesi gelmektedir. Bunun yanında yapılan çalışmalarda spor etkinliklerinin bazı psikolojik rahatsızlıkların tedavi ve rehabilitasyon süreçlerinde de sıklıkla kullanıldığı görülmektedir. Literatürde yer alan bu bilgiler ışığında insanların psikolojik sağlık sorunlarından kurtulmaları için spora yönelmelerinin faydalı olacağı söylenebilir.

KAYNAKLAR

Arslan, C., Güllü, M., & Tutal, V. (2011). Spor yapan ve yapmayan ilköğretim öğrencilerinin depresyon durumlarının bazı değişkenlere göre incelenmesi. *Niğde Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi, 5*(2), 120-132.

Aytan, G. K. (2010). *Ortaöğretim öğrencilerinin sosyalleşmelerinde sporun etkileri*. Doktora tezi. Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü. Ankara.

Bailey, R. (2006). Physical education and sport in schools: A review of benefits and outcomes. *Journal of School Health, 76*(8), 397-401.

Dever, A. (2010). *Spor sosyolojisi*. İstanbul: Başlık Yayınları.

Eraslan, M., & Hekim, M. (2015a). *Yaşlı bireylerde fiziksel aktiviteye katılımın psikolojik ve fonksiyonel özellikler üzerine etkilerinin incelenmesi*. VIII. Ulusal Yaşlılık Kongresi, 16-18 Nisan 2015, Pamukkale Üniversitesi, Denizli.

Eraslan, M., & Hekim, M. (2015b). *Özel eğitime muhtaç çocuklarda psiko-motor ve psiko-sosyal gelişimin desteklenmesinde spora katılımın önemi*. VII. Uluslararası Eğitim Araştırmaları Kongresi, 28-31 Mayıs, Muğla Üniversitesi, Muğla.

Eraslan, M., & Hekim, M. (2015c). *Otistik çocuklarda hareket eğitiminin motor beceri öğrenimi ve sosyal gelişim üzerine etkilerinin değerlendirilmesi*. VII. Uluslararası Eğitim Araştırmaları Kongresi, 28-31 Mayıs, Muğla Üniversitesi, Muğla.

Harris, A.H.S., Cronkite, R., & Moos, R. (2006). Physical activity, exercise coping, and depression in a 10-year cohort study of depressed patients. *Journal of Affective Disorders, 93*, 79-85.

Hassmen, P., Koivula, N., & Uutela, A. (2000). Physical Exercise And Psychological Well-Being: A Population Study in Finland. *Preventive Medicine, 30*, 17-25.

Hekim, M. (2015a). Tip II diyabet, hipertansiyon ve obezitenin önlenmesinde fiziksel aktivitenin önemi. *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi, 8*(38), 1081-1086.

Hekim, M. (2015b). Çocukluk çağı obezitesinin önlenmesinde fiziksel aktivite ve sporun önemi. *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi, 8*(37), 1102-1106.

Hekim, M. (2015c). Orta ve ileri yaş bireylerde osteoporoz riskinin azaltılmasında fiziksel aktivitenin önemi. *Uluslararası Hakemli Ortopedi Travmatoloji ve Spor Hekimliği Dergisi, 2*(3), 54-68.

Hekim, M. (2015d). *Yaşlı bireylerde fiziksel aktiviteye katılımın fiziksel, fizyolojik ve metabolik parametreler üzerine etkilerinin incelenmesi*. VIII. Ulusal Yaşlılık Kongresi, 16-18 Nisan 2015, Pamukkale Üniversitesi, Denizli.

Heper, E. (2012). *Spor bilimleri ile ilgili kavramlar ve sporun tarihsel gelişimi*. (Editör: Hayri Ertan). Birinci Baskı. Açık Öğretim Fakültesi Yayınları. Eskişehir.

Keskin, Ö. (2014). Effects of physical education and participation the sports on social development in children. *Journal of International Multidisciplinary Academic Researches, 1*(1), 1-6.

Lautenschlager, N.T., Cox, K.L., Flicker, L., Foster, J.K., Van Bockxmeer, F.M., Xiao, J., Greenop, K.R., & Almeida, O.P. (2008). Effect of physical activity on cognitive function in older adults at risk for alzheimer disease. *JAMA, 300*(9), 1027-1037.

McKercher, C.M., Schmidt, M.D.,Sanderson, K. A., Patton, G.C., Dwyer, T., & Venn, A.J. (2009). Physical Activity and Depression in Young Adults. *American Journal of Preventive Medicine, 36*(2), 161-164.

Ölmez, E. (2010). *Görme engelli bireylerin sosyalleşme sürecine sporun etkisi*. Yüksek Lisans Tezi. Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü. Ankara.

Penedo, F. J., Dahn, J. R. (2005). Exercise and well-being: a review of mental and physical health benefits associated with physical activity. *Current Opinion in Psychiatry, 18*(2), 189-193.

Ramazanoğlu, F., Karahüseyinoğlu M.F., Demirel E.T., Ramazanoğlu M.O., & Altungül O. (2005). Sporun Toplumsal Boyutlarının Değerlendirilmesi. *Doğu Anadolu Bölgesi Araştırmaları*, 153-157.

Roshanaei-Moghaddam, B., Katon, W.J., & Russo, J. (2009). The longitudinal effects of depression on physical activity. *General Hospital Psychiatry, 31*, 306-315.

Salar, B., Hekim, M., & Tokgöz, M. (2012). 15-18 Yaş grubu takım ve ferdi spor yapan bireylerin duygusal durumlarının karşılaştırılması. *Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 4*(6), 123-135.

Şahin, A. (2015). Engellilerde sosyal gelişim yetersizlikleri: Sosyalleşme sürecinde sporun faydaları. *Uluslararası Multidisipliner Akademik Araştırmalar Dergisi, 2*(3), 20-28.

Şahin, M., Yetim, A. A., & Çelik, A. (2012). Psikolojik sağlamlığın gelişiminde koruyucu bir faktör olarak spor ve fiziksel aktivite. *The Journal of Academic Social Science Studies, 5*(8), 373-380.

Tanrıverdi, H. (2012). Spor ahlakı ve şiddet. *The Journal of Academic Social Science Studies, 5*(8), 1071-1093.

Teychenne, M., Ball, K., & Salmon, J. (2008). Physical activity and likelihood of depression in adults: A review. *Preventive Medicine, 46*, 397-411.

EXTENDED ABSTRACT

Sporsal activities have a positive influence on both internal and external development of people. Participation in sporting events, such as acceptance, cooperation, sharing and exchange of views are developing. Thus, it is possible for individuals participating in sporting events to interact with society. In addition, social communication is developing with participation in the sporting events. Therefore participation in sporting events contributes to people's interaction with the social circles, thus promoting social development (Aytan, 2010). When the effects on the general health level are considered, it is emphasized that sporadic health support in many studies in the literature, prevention of many chronic health problems, treatment processes or minimization of disease effects has a protective and supportive role in spore participation (Hekim, 2015a, Hekim, 2015b). It has also been reported that sport involvement has a protective and supportive role in the protection of physical health (Hekim, 2015c) and psycho-motor development (Eraslan & Hekim, 2015a; Eraslan & Hekim, 2015b; Eraslan & Hekim, 2015c).

When the information in the literature is evaluated, it is seen that participation in the spore has many positive effects on the general health level and physical, mental, spiritual and social structure. Studies conducted in the literature show that the studies carried out for the psychological benefits of participation in the spore are limited. In this study, it was aimed to evaluate the psychological benefits of participation in the spore.

The most important goal of sportive activities is the desire to reach and win the determined purpose. It can be said that sports do not only provide physical and mental developmental solidity in the individual, but also include the ambition of struggle, excitement, competition and winning (Tanrıverdi, 2012). Because of these characteristics, sports are regarded as a factor affecting the psychological structures of people. Besides, sports events are confronted as a phenomenon that affects the psychological characteristics of people in many respects positively.

In many studies in the literature, it is emphasized that sports are not only beneficial to physical and physiological benefits but also beneficial to the psychological side (Sahin, 2015; Hassmen et al., 2000; Keskin, 2014) (Penedo & Dahn, 2005; Lautenschlager et al., 2007;

Bailey, 2006). Especially in elderly individuals, participation of spores in physical health, metabolic and physiological health parameters (Hekim, 2015d), protection and support of psychological health is emphasized to be beneficial results (Eraslan & Hekim, 2015a).

Research findings in the literature show that participation in sports activities regularly prevents stress formation and helps to reduce the level of current stress (Hassmen et al., 2000). On the basis of this, it is stated that the sport events are aimed at people of all ages, that they are very effective in coping with stress, and that they have to keep the tools in order to protect and improve the psychological integrity (Şahin et al., 2012). Research conducted supports this view. In a study conducted by Ramazanoğlu et al. (2005), it is stated that people are at the beginning of sports activities to get rid of the stress of daily life at this point.

Sport activities, which are highly effective in preventing psychological problems, also play a key role in the protection of mental health. Studies in the literature indicate that participation in the spore has a positive impact on mental health and depression. The empirical research findings show that when depression levels are compared between sports and non-sports people, the incidence of depression in sporting individuals is lower (Arslan et al., 2011), suggesting that participation in the spore contributes to depression (McKercher et al., 2009; et al., 2008; Harris et al., 2006). It is emphasized that maintaining a sedentary lifestyle rather than participating in sports triggers the formation of depression (Roshanaei-Moghaddam et al., 2009).

In addition to their benefits in terms of psychological health, participation in the spore contributes to the development of mental skills and abilities that people have. Particularly, it is stated that there is an important place in spore participation in intensifying attention, using the ability of intelligent intelligence in difficult times, and supporting the ability of self control of the person (Aytan, 2010). It is also known that sportive activity influences psychological constructs positively from different angles. In a study conducted by Salar et al. (2012), it was stated that the effects of sport on personality traits and psychological structure are closely related to the sports scene of interest. It is expressed that the psychological phenomena (individual struggle, motivation, team spirit, concentration level etc.) contained in each sport branch are different from each other at the basis of affecting psychological structure in different directions.

As a result, participation in sports activities contributes to the protection and development of psychological health. The most important benefits of the sport on psychological structure come from the shaping of psychological elements such as stress, depression and anxiety reduction, psychological health improvement, self-confidence and motivation. Besides, it is observed that sports activities are frequently used in the treatment and rehabilitation processes of some psychological disorders. In the light of this information in the literature, it can be said that it would be beneficial for people to go to the spore to get rid of their psychological health problems.

Uluslararası Spor Bilimleri Dergisi / Cilt: 3 Sayı:1
Journal of International Sport Sciences / Volume: 3 Issue: 1
2017
www.sportresearches.com

GENÇLİK HİZMETLERİ VE İL SPOR MÜDÜRLÜĞÜNDE ÇALIŞAN ANTRENÖRLERDE ALGILANAN ÖRGÜTSEL DESTEK İLE ÖRGÜTSEL ÖZDEŞLEŞME ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ

AN ANALYSIS OF THE RELATIONSHIP BETWEEN PERCEIVED ORGANIZATIONAL SUPPORT AND ORGANIZATIONAL IDENTIFICATION IN COACHES EMPLOYED IN YOUTH SERVICES AND PROVINCIAL SPORTS DİRECTORATE

[1]Erhan ŞAHİN, [1]Servet REYHAN*
[1]Siirt Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu Spor Yöneticiliği Bölümü Spor Yönetim Bilimleri Anabilim Dalı, Siirt, Türkiye
* reyhan_servet@hotmail.com

ÖZET
Bu araştırmanın temel amacı gençlik hizmetleri ve il spor müdürlüğünde çalışan antrenörlerde algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme arasındaki ilişkiyi incelemektir. Araştırma nicel yöntemle desenlenmiş olup betimsel tarama modelindedir. Araştırmanın evrenini Adana, Sakarya ve Siirt illerinde bulunan 148 antrenör oluşturmaktadır. Evrenin tamamına ulaşmadaki zorluktan dolayı örneklem alma yoluna gidilmiştir. Araştırmanın örneklemini basit tesadüfi yolla seçilen 148 antrenör oluşturmaktadır. Veri toplama aracı olarakAlgılanan Örgütsel Destek değişkeni için Eisenberger ve arkadaşlarının (1997) geliştirmiş oldukları 'Algılanan Örgütsel Destek' ölçeği, Örgütsel Özdeşleşme değişkeni için Mael ve Ashforth'un (1992) geliştirmiş oldukları ölçek kullanılmıştır.Verilerin çözümlenmesinde betimsel analizlerden ve anlamlılık testlerinden yararlanılmıştır. Araştırma sonucunda antrenörlerin algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme davranışlarına dair betimsel analizlerinde algılanan örgütsel desteğin çok yüksek düzeyde olduğu, örgütsel özdeşleşmenin ise yüksek düzeyde olduğu görülmektedir. Araştırmaya katılan antrenörlerin algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme arasındaki ilişkiye bakıldığında katılımcı antrenörlerin algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme davranışları arasında pozitif yönde düşük düzeyde ve anlamlı bir ilişkinin olduğu görülmüştür. Buna göre antrenörlerin algılanan örgütsel destek düzeylerinin arttığı; örgütsel özdeşleşme düzeylerinin de arttığı tespit edilmiştir. Araştırmaya katılan antrenörlerde algılanan örgütsel destek örgütsel özdeşleşmeyi yordamasına dair olan modelin anlamlı olduğu görülmüştür. Yordayıcı değişkenler olarak algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme arasındaki yapılan regresyon analizi sonucuna bakıldığında algılanan örgütsel desteğin örgütsel özdeşleşmeyi anlamlı derecede yordadığı görülmüştür. Bu durumda antrenörlerde algılanan örgütsel desteğin örgütsel özdeşleşmeyi toplam varyansın yaklaşık % 6'sını açıkladığı görülmektedir.Bu sonuçlar doğrultusunda çalışmanın amacı dikkate alınarak öneriler sunulmuştur.
Anahtar kelimeler: Antrenör, Algılanan Örgütsel Destek, Örgütsel Özdeşleşme

ABSTRACT
The main objective of this research was to examine the relation of organizational identification and perceived organizational support between youth services and sports coaches working in the provincial sports directorate. This research designed with quantitative method and expressive scanning model. Number of 148coaches takes part from Adana, Sakarya and Siirtcities.Due to difficulties researcher were encouraged to take samples. Total of 148coaches were selected by coincidence. Perceived Organizational Support variablescale is used for data collection also Eisenberger and his friends have used and developed those methods (1997). Moreover, MaelveAshforth (1992) Perceived Organizational Support developed were used. The significance tests were used for data analysis and descriptive analysis. As a result of this research perceived organizational support and organizational identification on coaches behaviour were found very high at the descriptive analysis. It is seen that organizational identification was high. There were low positive and significant relation seen between organisational support and organisational identification of those who attended to this research. According this result perceived organizational support levels and organizational identification level were increase same direction. It has been found that model of organisational support and organisational identification of participants was meaningful. According to the results of the regression analysis conducted between organisational support and organisational identification was prediction support has been shown to significantly predict organizational identification. In this case perceived organisation support of coaches explain 6% organizational identification. According to this result and considering thepurpose of the study recomandation have been made for futher study.
Keywords: Balance, Coach, Perceived Organizational Support, Organizational Identification
JEL CODE: L83

GİRİŞ

Her birey çalıştığı kurumun bir üyesidir ve bireylerin kendilerini kurumun bir unsuru olarak tanımaları gerekir. Kendini kurum unsuru olarak gören bir birey güvende olur, kurumun diğer üyeleri ile fikir birliği sağlar. Bir çalışan kurumu ile ne kadar uyumlu bir şekilde özdeşleşirse, kurum içi amaç ve hedefleri doğrultusunda davranışlar sergiler ve böylece birey kendisini kurumu ile ortak payda içerisinde hisseder (Öz & Bulutlar 2009). Bir kurumda kurum içi çalışanlarının ortak paydada buluşması ve kurum içi özdeşleşmeleri önemlidir ki; bu durum beraberinde bireylerin birbirlerini tanımalarını sağlar. Kurum içinde birlikte çalışma ve özdeşleşme örgütsel özdeşleşmeyi gerektirir. Örgütsel özdeşleşme bireylerin kendilerini kurumlarının bir unsuru olarak görmeleri şeklinde tanımlanır (Öz & Bulutlar 2009).

Örgütsel özdeşleşme; başarı ve başarısızlık durumlarını içeren, ait olma ya da birlik olma algılayışı olarak tanımlanmaktadır (Turunç & Çelik 2010). Barutçu (2015), örgütsel özdeşleşmeyiörgütün amaçlarıyla bireyin amaçlarının giderek daha fazla bütünleşmesi ve uyumlaşması süreci olarak açıklar.

Bir kurumda kurum itibarını yükseltmek bireylerin kurumla iyi özdeşleşmelerini sağlar. Çünkü bireylerin kimlikleri ve kişilikleri bağlı bulundukları kurumlardan etkilenir. Bu yüzden çalışan bireyler kendi kariyerleri toplum içinde başarısı yüksek kurum ve kuruluşların bir parçası olmak isterler. Bu yüzden kurumların sürdürülebilir gelişmeyi sağlamak için bilgi yaratması ve saklaması gerekmektedir ki; bu da kurum çalışanları olmaktadır (Öz & Bulutlar 2009).

Özdeşleşmede, kurum kimliği ile kişinin kimliği psikolojik olarak ortak hale gelmiş demektir (Cole & Bruch 2006). Çalışanların kendilerini örgütün bir parçası hissetmeleri ve örgüt ile psikolojik bir bağ kurmaları olan örgütsel özdeşleşme, iyi ve kötü günde örgütte kalma arzusu olarak işletmelerce arzulanan öncüller arasında yer alır.Bireyin çalıştığı örgütü saygın olarak algılaması, örgütsel hedeflerin çalışanlar tarafından benimsemesi, birey-örgüt etkileşiminin sık olması, örgüt üyeleri arasındaki rekabetin düşük düzeyde olması ve örgütün çalışanların beklentilerini tatmin etmesi durumunda örgütle özdeşleşme sağlanmaktadır (Tak & Çiftçioğlu 2009).

Bu bağlamda örgütüyle özdeşleşen çalışanlar, örgüt dışındaki insanlarla etkileşimde kendilerini örgütün temsilcisi olarak görme eğilimindedirler ve bu çalışanlar, stratejik ve iş kararlarına yönelik fırsatlarda kurumun menfaatini önde tutmaktadır. Bu da bireyin örgüte sıkı sıkıya bağlanmasını sağlar. Balay (2014), örgüte bağlılık gösteren bireylerin yüksek düzeyde üretken olduklarını; sadakat, verimlilik ve sorumluluk duygusuyla hareket ettiklerini dile getirmektedir.

Bireylerin örgüte kazandırdığı uzun vadeli başarıları, örgüt kaderini benimsemeleri ve örgütle ortak hedef ve gaye edinmeleri dikkate alındığında örgütsel özdeşleşme özellikle iş dünyasında önemli bir değişken olarak ortaya çıkmaktadır. Çalışanlar örgütleriyle özdeşleştikçe örgütleri hakkındaki inançları da olumlu yönde olmaktadır. Örgütleriyle özdeşleşen bireylerin verimlilikleri ve performansları da artmaktadır. Dolayısıyla örgütüyle daha fazla özdeşleşen bireyler örgütleri hakkında daha olumlu düşünmeye eğilimlidirler ve iş tatminleri yüksek düzeydedir.

Yöneticilerin örgütsel özdeşleşmenin önemini kavramaları ve örgütsel özdeşleşmeyi kullanarak daha sâdık ve örgütsel başarının sağlanması yolunda elinden gelen performansı gösteren bireylere sahip olmak istemeleri yöneticilere birtakım sorumluluklar yüklemiştir. Bu sorumluluklar içerisinde başarılı bireyleri ödüllendirme başta gelir (Barutçu, 2015). Çalışanlar

organizasyondan beklentileri karşılandığı sürece yüksek performans göstermektedir (Organ, 1977).

Sonuç olarak örgütsel özdeşleşme; çalışanların örgütleriyle iyi ve kötü günde dayanışma içerisinde olmaları, örgüte tutumsal ve davranışsal destekte bulunmaları ve kendilerini örgütün bir parçası olarak görmeleri, kendilerini örgütle kişileştirmeleridir. Bireyler örgütlerle aidiyet ihtiyacını gidermek ve belirsizliği azaltmak için özdeşleşirler (Tüzün & Çağlar 2008).

Örgütsel özdeşleşme sosyal özdeşleşmenin spesifik bir biçimi olarak ele alındığından bireyin belirli bir örgüte ait olma algısına sahip olması ve kendini o örgütün üyesi olarak görmesinden kaynaklı örgüt içi performanslarının artırılmasında bireysel beklentilerin önemli bir rolü bulunmaktadır. Bu durumda örgütsel destek ön plana çıkmaktadır. Çünkü günlük yaşantısının çoğunu iş ortamında geçiren ve yaşamsal gereksinimlerinin çoğunu karşılamak için çalışan insanlar, kendilerine rahat ve güvenli bir ortam sağlayan örgüt beklentisi içindedir (Tokgöz & Seymen 2013). Bireyler örgütlerinde desteklenme ihtiyacı duymaktadırlar. Örgüt ihtiyaçları için bu destek saygı duyulma, onay görme ve değer verilme gibi bir takım duygusal ihtiyaçların sağlanmasıdır. Örgütsel destek günümüz çalışanlarının en önemli haklarından biri haline gelmiştir.

İş tatmini etkileyen faktörler arasında örgütsel destek yer alır (Çakar & Yıldız 2009).Bir kurumda çalışan bireyler için örgütsel destek, çalışanların işle tutumları arasında etkisi olan önemli bir faktördür (Turunç & Çelik 2010). Kelepçe & Özbek (2008), işgörenin örgütün etkili bir elemanı olmasını sağlamak için bireysel ve örgütsel çıkarları birleştirmenin gerekli olduğunu açıklar. Çünkü örgüt ve örgüte katılan birey (işgören) arasında karşılıklı bir beklenti vardır (Memduhoğlu, 2008).

Çalışılan işletme tarafından değer verilme, iyi veya kötü günlerinde yalnızlık hissetmeme ve örgütün desteğini arkada görme gibi çalışan beklentilerinin karşılanması anlamına gelen algılanan örgütsel desteğin çalışanların örgütleri ile gönül bağı kurmalarında etkili olacağı değerlendirilmektedir (Turunç & Çevik 2010).

Araştırmanın Amacı

Bu araştırmanın temel amacıgençlik hizmetleri ve il spor müdürlüğünde çalışan antrenörlerde algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme arasındaki ilişkiyi incelemektir. Temel amaç kapsamında aşağıdaki sorulara yanıt aranacaktır.

1. Antrenörlerin algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme arasında anlamlı bir fark var mıdır?
2. Antrenörlerde algılanan örgütsel desteğin örgütsel özdeşleşmeyi ne derece de yordayıp yormadığı sorularına cevap aranacaktır.

MATERYAL VE METOT

Araştırma Modeli

Gençlik hizmetleri ve il spor müdürlüğünde çalışan antrenörlerde algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme arasındaki ilişkiyi incelemek amacıyla yapılan bu araştırma nicel yöntemle desenlenmiş olup betimsel tarama modelindedir. Tarama modelleri; Karasar (2006)'a göre, olayların, objelerin, varlıkların, kurumların, grupların ve çeşitli alanların "ne" olduğunu betimlemeye, açıklamaya çalışan çalışmalar betimsel çalışmalardır. Betimsel ya da survey çalışmalarda mevcut olan durum belirlenmek istendiğinden, bu tür çalışmalar genellikle doğal ortamda yapılmaktadır. Betimsel çalışmalarda kullanılan teknikler, çalışmanın adını da değiştirmektedir.

Evren ve Örneklem

Araştırmanın evrenini 2015-2016 eğitim-öğretim yılında Sakarya, Siirt ve Adana il ve ilçe merkezlerindeki gençlik hizmetleri ve spor il müdürlüklerinde görev yapan 148 antrenör oluşturmaktadır. Evrende görev yapan antrenör sayısının çok fazla olmaması nedeniyle örneklem alma yoluna gidilmemiştir. Araştırmanın evreni çalışma evreni olarak yani kendini örnekleyen evren olarak kabul edilmiştir. Toplamda 148 antrenörden toplanan veriler analiz edilmiştir. Antrenörlerin demografik özelliklerive kişisel bilgiler tablo 1'de sunulmuştur.

Veri Toplama Aracı

Araştırmada veri toplama aracı olarak kullanılan anket formunun birinci bölümünde algılanan örgütsel destek değişkenini ölçmek için 36 soruluk Eisenberger (1986), ölçeğinin daha önce başka araştırmalarda da kullanılmış olan kısa versiyonu kullanılmıştır (Akalın,2006). Ölçek 8 maddeli ve 5'li likert yapıdadır. 5'li likert yapıda olan ölçekler 'Kesinlikle Katılmıyorum(=1)', 'Katılmıyorum(=2)', 'Kararsızım(=3)', 'Katılıyorum(=4)' ve 'Kesinlikle Katılıyorum(=5)' seçeneklerinden oluşmaktadır. Algılanan örgütsel destek ölçeği bu değişkeni tek boyutlu olarak ele almaktadır. Analizler sırasında algılanan örgütsel destek ölçeğinde bulunan "Çalıştığım kurum bana çok az ilgi gösteriyor" ve "Çalıştığım kurum fırsat bulsa beni istismar eder" maddeleri ters kodlanmıştır. Örgütsel özdeşleşme değişkenini ölçen birkaç farklı ölçüm aracı olmakla birlikte bunlardan en yaygın olarak kullanılanı Mael ve Ashforth (1992), ölçeğidir. Bu konuda kullanılan en uzun ölçek Van Dick (2004), ölçeği olup 7'li likert yapıda ve 25 maddeden oluşmaktadır. Ancak yapılan literatür taramasına göre Türkçe ve yabancı kaynakların çoğunda Türkçe'ye uyarlanmış, güvenilirlik ve geçerlilikleri test edilmiş ve genel kabul gören ölçek Mael ve Ashforth (1992), ölçeğidir. Çok özele inmeyen ve her kültürde anlaşılması kolay olarak nitelenen bu ölçek 5'li likert yapıda olup 6 maddeden oluşmaktadır ve örgütsel özdeşleşmeyi tek boyutlu olarak ele almaktadır (Mael ve Ashforth, 1992 ve Karayiğit, 2008: 79-85). Örgütsel özdeşleşme ölçeğinde ters kodlanacak madde bulunmamaktadır.

Verilerin analizi:

Uygulanan ölçek sonucunda oluşturulan veriler SPSS 21 programı kullanılarak analiz edilmiştir. Verilerin analizinde kişisel bilgileri ortaya koymak için yüzde ve frekans değerlerinden; antrenörlerin algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme algılarına ilişkin betimsel istatistik teknikleri, algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme arasındaki ilişkiyi belirlemek amacıyla korelasyon tekniği ve basit regresyon tekniğinden yararlanılmıştır. Araştırmanın güvenirliğine ilişkin iç tutarlılık katsayısı olan cronbachalpha katsayısına bakılmış 'Algılanan Örgütsel Destek Ölçeği' güvenirlilik katsayısı .78 ve 'Örgütsel Özdeşleşme Ölçeği' güvenirlilik katsayısı .79 bulunmuştur. $P<.01$ ve $p<.05$ anlamlılık düzeyinde test edilmiştir.

BULGULAR

Tablo 1: Katılımcı Antrenörlere Ait Cinsiyet, Medeni Durum, Branş, Öğrenim Durumu ve Yaş Değişkenlerine Göre Dağılımlar

Değişkenler	Alt gruplar	*f*	%
Cinsiyet	Erkek	93	62,8
	Kadın	55	37,2
	Toplam	148	100,0
Medeni Durum	Evli	86	58,1
	Bekar	62	41,9
	Toplam	148	100,0
Branş	Futbol	25	16,9
	Basketbol	18	12,2
	Voleybol	17	11,5
	Yüzme	17	11,5
	Atletizm	15	10,1
	Diğer	56	37,8
	Toplam	148	100,0
Öğrenim Durumu	Lise	12	8,1
	Önlisans	16	10,8
	Lisans	100	67,6
	Yüksek Lisans	20	13,5
	Toplam	148	100,0
Yaş	20-30 Arası	70	47,3
	31-35 Arası	44	29,7
	36-40 Arası	16	10,8
	40 ve Üzeri	18	12,2
	Toplam	148	100,0

Araştırmaya katılan antrenörlerin demografik özelliklerine bakıldığında % 62,8'ninerkek, % 37,2'sinin kadın olduğu, % 58,1'nin evli, % 41,9'nun bekar, % 16,9'nun futbol, % 12,2'sinin basketbol, % 11,5'nin voleybol, % 11,5'nin yüzme, %10,1'nin atletizm, % 37,8'nin diğer branşlara sahip olduğu, %8,1'nin lise, %10,8'nin önlisans, %13,5'nin lisans, %13,5'nin yüksek lisans mezunu olduğu, %47,3'ü 20-30, %29,7'si 31-35, %10,8'i 36-40, %12,2'si ise 40 ve üzeri yaş'a sahip oldukları görülmektedir.

Tablo 2: Katılımcı Antrenörlere Ait Kıdem, Kadro Tipi, Araç Gereç, Saha Sorunu, Öğrenci Sayısı Değişkenlerine Göre Dağılımlar

		f	%
Kıdem	0-5 Yıl	85	57,4
	6-10 Yıl	37	25,0
	11-15 Yıl	17	11,5
	16-20 Yıl	9	6,1
	Toplam	148	100,0
Kadro Tipi	Kadrolu	67	45,3
	Sözleşmeli	81	54,7
	Toplam	148	100,0
Araç Gereç	Evet	81	54,7
	Hayır	67	45,3
	Toplam	148	100,0
Saha Sorunu	Evet	58	39,2
	Hayır	89	60,1
	3,00	1	,7
	Toplam	148	100,0
Öğrenci Sayısı	1-50 Arası	88	59,5
	51-100 Arası	52	35,1
	101-150 Arası	8	5,4
	Toplam	148	100,0

Araştırmaya katılan antrenörlerin çalışma alanı özelliklerine (kıdem yılı, kadro tipi, araç-gereç, saha salonu, öğrenci sayısı)bakıldığındakıdem yılı 0-5 yıl arası (85 kişi) % 57.4, 6-10 yıl arası (37 kişi) % 25, 11-15 yıl (17 kişi) % 11.5, 16-20 yıl (9 kişi) % 6.1; kadrolu (67 kişi) % 45.3, sözleşmeli (81 kişi) % 54.7; araç-gereç evet (81 kişi) % 54.7, hayır kadrolu (67 kişi) % 45.3, saha sorunu evet (58 kişi) % 39.2, hayır (89 kişi) % 60.1, öğrenci sayısı 1-50 arası (88 kişi) % 59.5, 51-100 arası (52 kişi) % 35.1, 101-150 arası (8 kişi) % 5.4 öğrenciye sahip oldukları görülmektedir.

Tablo 3: Katılımcı Antrenörlerin Algılanan Örgütsel Destek İle Örgütsel Özdeşleşme Davranışlarına Dair Betimsel Analizler

	N	X	ss
Algılanan Örgütsel Destek	148	4,52	1,02
Örgütsel Özdeşleşme		4,12	,91

Katılımcı antrenörlerin algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme davranışlarına dair betimsel analizlere bakıldığında algılanan örgütsel desteğin çok yüksek düzeyde olduğu, örgütsel özdeşleşmenin ise yüksek düzeyde olduğu görülmektedir.

Tablo 4: Katılımcı Antrenörlerin Algılanan Örgütsel Destek İle Örgütsel Özdeşleşme Davranışları Arasındaki İlişki

		Algılanan Örgütsel Destek	Örgütsel Özdeşleşme
Algılanan Örgütsel Destek	PearsonCorrelation	1	,243**
	Sig. (2-tailed)		,003
	N	148	148
Örgütsel Özdeşleşme	PearsonCorrelation	,243**	1
	Sig. (2-tailed)	,003	
	N	148	148

**. Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

Araştırmaya katılan antrenörlerin algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme arasındaki ilişkiye bakıldığında katılımcı antrenörlerin algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme davranışları arasında pozitif yönde düşük düzeyde ve anlamlı bir ilişkinin olduğu görülmüştür (r=,24); p<.01). Buna göre antrenörlerin algılanan örgütsel destek düzeylerinin arttığı düzeyde örgütsel özdeşleşme düzeylerinin de arttığı tespit edilmiştir.

Tablo 5:Antrenörlerin Algılanan Örgütsel Destek İle Örgütsel Özdeşleşme Düzeylerine İlişkin Regresyon Analizi Bulguları

Yordayıcı Değişkenler	R	R^2	B	T	p
Toplam Örgütsel Özdeşleşme Algıları	0,243	0,059	0,243	3,027	0,003

p≤.01*

Araştırmaya katılan antrenörlerde algılanan örgütsel destek örgütsel özdeşleşmeyi yordamasına dair olan modelin anlamlı olduğu görülmüştür. Yordayıcı değişkenler olarak algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme arasındaki yapılan regresyon analizi sonucuna bakıldığında algılanan örgütsel desteğin örgütsel özdeşleşmeyi anlamlı derecede yordadığı görülmüştür (R=0,24, R^2= 0,059 p≤.01). Bu durumda antrenörlerde algılanan örgütsel desteğin örgütsel özdeşleşmeyi toplam varyansın yaklaşık % 6'sını açıkladığı görülmektedir.

TARTIŞMA-SONUÇ

Bu araştırma gençlik ve spor il müdürlüklerinde görev yapan antrenörlerin örgütsel özdeşleşme ve örgütsel destek arasındaki ilişkin incelenmesi amacı ile yapılmıştır. Araştırmanın sonuçlarına göre katılımcı antrenörlerin algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme davranışlarına dair betimsel analiz sonuçlarına bakıldığında algılanan örgütsel desteğin çok yüksek düzeyde olduğu, örgütsel özdeşleşmenin ise yüksek düzeyde olduğu görülmektedir.Araştırmaya katılan antrenörlerin algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme arasındaki ilişkiye bakıldığında katılımcı antrenörlerin algılanan örgütsel destek ile örgütsel özdeşleşme davranışları arasında pozitif yönde düşük düzeyde anlamlı ilişkinin olduğu görülmüştür (r=,24); p<.01). Buna göre antrenörlerin algılanan örgütsel destek

düzeylerinin arttığı düzeyde örgütsel özdeşleşme düzeylerinin de arttığı tespit edilmiştir. Barutçu (2015), çalışmasında kamu çalışanlarının örgütsel özdeşleşme, duygusal, devam, normatif ve örgütsel bağlılık düzeyleri ile bazı demografik değişkenleri arasında anlamlı farklılıklar olduğu tespit edilmiştir. Bu araştırma çalışmamızla uyumludur. Turunç & Çelik (2010), araştırmalarında çalışanların algıladıkları örgütsel desteğin örgütsel özdeşleşme düzeyini anlamlı olarak artırdığı belirlemiş; ayrıca çalışanların iş stresinin örgütsel özdeşleşme düzeyini anlamlı olarak azalttığını tespit etmişlerdir. Benzer şekilde (Polat ve Meyda 2011), başka bir araştırmada; bireylerin örgütteki hiyerarşi eğilimine yönelik algılarının artması ile birlikte örgüte bağlılıklarının ve örgütleriyle özdeşleşme düzeylerinin de arttığı gözlemlenmiştir. Bununla birlikte örgütleriyle özdeşleşen bireylerin örgütlerine bağlanma düzeylerinin yükseldiği görülmektedir. Bu bağlamda ilgili örneklemler karşılaştırıldığında çalışanların algıladıkları örgütsel destek ve iş stresinin örgütsel özdeşleşme üzerinde etkisinin olduğu, örgütsel özdeşleşmenin iş performansını artırdığı ve algılanan örgütsel desteğin iş performansına etkisinde örgütsel özdeşleşmenin tam aracı etkisi olduğu şeklinde değerlendirilebilir.

Genel olarak örgütsel özdeşleşme, örgütün amaçlarıyla bireyin amaçlarının giderek daha fazla bütünleşmesi ve uyumlaşması sürecidir. Literatürde örgütsel özdeşleşmenin bireysel ve örgütsel açıdan olumlu sonuçları olduğunu gösteren çalışmalar (Turunç & Çelik 2010, Öz & Bulutlar 2009, Barutçu 2015, Polat & Meyda 2011, Tokgöz & Seymen 2013), mevcut olup bu çalışmalara göre örgütsel özdeşleşme tükenmişliğin, işten ayrılma niyetinin, çatışmanın ve yabancılaşmanın azalmasını sağlamaktadır.

Örgütleri insanlardan, teknolojilerden ve insanların birbirine, işlerine karşı ilişkilerini düzenleyen yapı ve süreçlerden oluşan bir bileşim olarak görmek mümkündür (Balcı, 2014).

Sezgin (2010), yaptığı çalışmada öğretmenlerin okula, işlerine ve öğrencilerin başarısına olan bağlılığı arttıkça, okulun etkililiğinin artacağını belirtirken, söz konusu durumun antrenörler için de geçerli olabileceği düşünülebilir.

Örgütsel özdeşleşme, örgütsel davranış çalışmaları için önemli bir değişkendir. Örgütsel özdeşlemenin nasıl gerçekleştiğini anlamak, örgüte getirdiği faydalar açısından oldukça önemlidir (Balcı ve ark. 2012). Çalışmada, örgütsel özdeşleşme ile örgütsel vatandaşlık davranışı arasındaki ilişkinin, örgütsel güven ile örgütsel vatandaşlık davranışı arasındaki ilişkiden yüksek olduğu belirlenmiştir. Diğer taraftan hiyerarşik regresyon analizinden de anlaşıldığı gibi örgütsel özdeşleşme, örgütsel güven ile örgütsel vatandaşlık davranışı arasında aracılık rolü oynamıştır. Bu sonuç, işgörenlerin, örgütsel vatandaşlık davranışı sergilemelerindeki asıl nedenin örgütsel güvenden çok örgütsel özdeşleşme olduğunu ortaya koymaktadır. Bu durum örgütsel özdeşleşmenin önemini bir kez daha kanıtlar niteliktedir (Tokgöz & Seymen 2013). Çünkü özdeşleşme, çalışan ile örgüt arasındaki bağı anlamaya çalışır. Çalışan ve örgüt arasındaki ilişki sisteminin gelişimi, pek çok sebepten dolayı önemlidir (Tüzün & Çağlar 2008).

Örgütsel destek Algılanan örgütsel destek konusunda yapılan araştırmalar örgüt üyelerinin bireysel özelliklerinin az da olsa algılanan örgütsel destek düzeyini etkilediğini ortaya koymuştur. Bu araştırmalarda en çok ön plana çıkan ve algılanan örgütsel desteği etkilediği düşünülen bireysel faktörler, cinsiyet, yaş, kıdem ve eğitim düzeyidir (Bozkurt, 2007). Çakar & Yıldız (2009), yaptıkları çalışmada bankacılık ve sigortacılık sektöründe çalışanların örgütsel destek algısının iş tatminini etkileyen önemli bir faktör olduğu bulgusuna varmışlardır. Bu da çalışmamızın literatüründe üzerinde sıklıkla durulan örgütsel desteğin kurum içi önemini bir kez daha güçlendirir niteliktedir. Turunç ve Çelik (2010), araştırmalarında çalışanların algıladıkları örgütsel desteğin iş-aile çatışma ve aile-iş çatışma düzeylerini anlamlı olarak etkilediği ve çatışma düzeylerini azalttığı belirlemiş ve araştırma

sonucunda algılanan örgütsel desteğin çalışanların örgütsel özdeşleşme düzeyini anlamlı olarak etkilediği ve önemli oranda artırdığı sonucuna varmışlardır. Bu durum bir kurumda işgörenlerin o kurumdan yeterli düzeyde destek gördüklerinde kurum içi özdeşleşme düzeylerinde yükselme olasılığını berberinde getirebilir. Tak & Çiftçioğlu (2009), algılanan örgütsel prestij ile örgütsel özdeşleşme ile ilgili yaptıkları çalışmada konuların arasında doğrudan ve neden-sonuç niteliğinde bir ilişki olmadığını tespit etmişlerdir. Bu analiz çalışmamızla temelde örtüşmese de analiz sonuçları iş görenin iş doyumu ile örgütsel destek, örgütsel özdeşleşme arasında anlamlı ilişkiler olabileceğini göstermektedir.

Günümüz yönetim anlayışında çalışanların verimliliğinin ve performansının örgütlerin hedeflerine ulaşmalarında ne denli önemli olduğu açıktır. Bu durumda yöneticiler çalışanlarını örgüt içinde etkin kılacak ve onların özverili bir çalışma sergilemelerini sağlayacak tedbirler almalıdırlar. Çalışanlar sosyal birer varlık olarak ele alınıp onlara çeşitli gruplara katılma imkânı tanınmalı, yaptıkları işlere, kişiliklerine ve düşünce yapılarına değer verilmelidir.Kurumların kurum çalışanları arasında örgütsel özdeşleşmeyi artırıcı çalışmalar yapmaları gerekir. Bunun yanı sıra ilerleyen yaş, yüksek eğitim düzeyi, yüksek örgütsel kıdem, mesleki kıdem ve statü, yüksek maaşlı olma ve örgütte daimi kadroda bulunuyor olma örgütsel özdeşleşmeyi artırmaktadır (Polat, 2009: 33-47 Akt: Barutçu, 2015).Çalışanların yaratıcı fikirlerini, önerilerini ve eleştirilerini dikkate alan ve bu önerileri uygulamaya aktaran, çalışanlara nispeten bir iş güvenliği sağlayan ve başarılı oldukları takdirde işyerinde devamlı çalışacaklarına ilişkin güvence veren, örgüt içindeki insan ilişkilerinin pozitif olmasını sağlayan, örgüt içi iletişimi ve örgüt içi hakla ilişkiler çalışmalarını yüksek seviyelerde tutan, örgüt içinde, adam kayırmacılık yapmayan, herkese adaletli davranan ve hak yemeyen, çalışanlarını önemseyen ve onları karar süreçlerine dâhil eden işletmeler iş görenlere gerekli örgütsel desteği sağlamaktadırlar. Günümüzde işletmelerin en çok ihtiyaç duydukları şey rekabet gücü ve sürdürülebilirliğin sağlanmasıdır. Bu da mevcut kaynakların etkin kullanımına bağlıdır. İnsan kaynağı bunların en önemlisidir çünkü taklit edilemez tek kaynak insandır. Bu noktada yöneticiler çalışanlarının bağlılıklarını, azimlerini ve örgüte olan özverilerini kazanabilmek için çalışanlarının örgütlerinin arkalarında olduğunu düşünmelerini sağlamalıdırlar. Örgütün kendini yenilemesi örgütün yeni koşullara uyumu, problemlerini öğrenmesi, etkin olabilmesi için ihtiyaç duyulan gelişmelere girişmesi gereklidir (Balcı, 2014). Burada yöneticilere büyük iş düşmektedir. Yöneticiler ne derece örgüt üyelerine örgütsel destek uygularsa üyeler o derece örgütlerinin kendilerini desteklediğini düşünmektedirler. Çünkü yöneticiler astlarla örgüt yapısı arasında kalan bir yapıdırlar ve üyelerin algılarında örgütün temsilcileridirler. Bir başka ifade ile bugün örgütler iş görenlerden işyerini sevme, sadakat duygusuna sahip olma ve işyerinden ayrılma niyetine sahip olmama gibi birtakım duyguların ötesine geçmelerini beklemekte; örgütü bireysel kimlikleri ile özdeşleştirecek ölçüde benimsemelerini istemektedir. (Polat & Meyda 2009)

Bazı kurumlarda erkeklerin kurum ile özdeşleşmelerinin kadınlardan daha fazladır. Bowen(1986), çalışmasında bireylerin kurum ile özdeşleşmelerinin birlikte çalıştıkları yöneticilerini model alıp onlarla özdeşleşmeleri aracılığı ile gerçekleştiğini savunmuş ve aynı cinsten yönetici ile daha fazla özdeşleşildiğini gözlemlemiştir (Akt: Öz & Bulutlar 2009). Erkeklerin kurum ile daha fazla özdeşleştikleri yönündeki bulgunun Türkiye'deki erkek yönetici sayısının kadınlara kıyasla daha fazla olması (Öz & Bulutlar 2009), nedeni ile ortaya çıktığı düşünülmektedir. Bu duruma birçok toplumda olduğu gibi bizim toplumumuzda da erkek egemenliğinin daha fazla olmasının ve ailenin geçimini sağlamaktan erkeklerin sorumlu olmalarının da erkeklerin kadınlara oranla kurumlarıyla daha fazla özdeşleşmeleri sonucunu ortaya çıkarttığı düşünülebilir.

Bu araştırmaya göre cinsiyet değişkeninde genel olarak erkeklerin örgütsel özdeşleşme düzeyleri bayanlara göre yüksektir. Erkekler kadınlara nazaran örgütle daha fazla özdeştirler.

Türk toplumunda erkek egemenliğinin daha fazla olmasının ve ailenin geçimini sağlamaktan erkeklerin sorumlu olmalarının da erkeklerin kadınlara oranla kurumlarıyla daha fazla özdeşleşmeleri sonucunu ortaya çıkarttığı düşünülmektedir (Öz & Bulutlar, 2009).

KAYNAKLAR

Akalın, Ç. (2006). *Duygusal örgütsel bağlılık gelişiminde çalışanların algıladığı örgütsel destek ve bir ara değişken olarak örgüt temelli öz saygı*. Yüksek Lisans Tezi. Hacettepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü. Ankara.

Balay, R. (2014). *Yönetici ve öğretmenlerde örgütsel bağlılık*. Ankara: Pegem Akademi.

Balcı, A. (2000). *Örgütsel sosyalleşme*. Ankara: Pegem A Yayıncılık.

Balcı, A., Baltacı, A., Fidan, T., Cereci, C., & Acar, U. (2012). Örgütsel sosyalleşmenin, örgütsel özdeşleşme ve örgütsel vatandaşlıkla ilişkisi: İlköğretim okulu yöneticileri üzerinde bir araştırma. *Eğitim Bilimleri Araştırmaları Dergisi, 2*(2), 47-72

Barutçu, K. (2015). *Kamu personelinin algılanan örgütsel desteğin örgütsel bağlılık ve örgütsel özdeşleşme düzeyleri ile ilişkisini belirlemeye yönelik bir araştırma*. Yüksek Lisans Tezi. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü. Eskişehir.

Bozkurt, F. (2007). *Denizcilik sektöründe çalışan gemi adamlarının demografik özellikleri ile örgütsel bağlılık, örgütsel vatandaşlık davranışı ve algılanan örgütsel destek düzeyi arasındaki ilişkiyi incelemeye yönelik bir araştırma*. Yüksek Lisans Tezi. Celal Bayar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü. Manisa.

Cole, M. S., & Bruch, H. (2006). Organizational identity strength, identification, and commitment and their relationships to turnover intention: Does organizational hierarchy matter?. *Journal of Organizational Behavior, 27*(5), 585-605.

Çakar, D. N., & Yıldız, S. (2009). Örgütsel adaletin iş tatmini üzerindeki etkisi: "Algılanan örgütsel destek" bir ara değişken mi? *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi, 8*(28), 68-90.

Eisenberger, R., Huntington, R., Hutchison, S., & Sowa, D. (1986). Perceived Organizational Support. *Journal of Applied Psychology*, 71, 500-507.

Karasar, N. (2007). *Bilimsel araştırma yöntemi*. Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.

Karayiğit, K. Y. (2008). *Örgütsel özdeşleşme ve örgütsel bağlılık arasındaki ilişkiler üzerine bir araştırma*. Yüksek Lisans Tezi. Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü. İzmir.

Kelepçe, M., & Özbek, O. (2008). Gençlik ve spor genel müdürlüğü personelinin örgütsel sosyalleşme düzeyleri. *SPORMETRE Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi, 6*(3), 113-123.

Mael, F., & Ashforth, B. E. (1992). A lumniand their alma mater: A partial test of the reformulated model of organizational dentification. *Journal of Organizational Behaviour,* 13, 103-123.

Memduhoğlu B. H. (2008). Örgütsel sosyalleşme ve Türk eğitim sisteminde örgütsel sosyalleşme düzeyi. *Yüzüncü Yıl Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 5*(2),137-153

Organ, D. W. (1977). A reappraisal and reinterpretation of the satisfaction-causes-performance hypothesis. *Academy of Management Review, 2*(1), 46-53.

Öz, Ü., & Bulutlar, F. (2009). Algılanan kurumsal itibar ve kurumdan ayrılma niyeti arasındaki ilişkide bir ara değişken olarak özdeşleşmenin rolü. *Yönetim Araştırma Dergisi, 9*(1), 35-52.

Polat, M., & Meyda, H.C. (2011). Örgüt kültürü bağlamında güç eğilimi ve örgütsel bağlılık ilişkisinde örgütsel özdeşleşmenin aracılık rolü. *Atatürk Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi, 25*(1), 153-170.

Sezgin, F. (2010). Öğretmenlerin örgütsel bağlılığının bir yordayıcısı olarak okul kültürü. *Eğitim ve Bilim Dergisi, 35*(156),142-159.

Tak, B., & Çiftçioğlu, A. (2009). Algılanan örgütsel prestij ile örgütsel bağlılık ve örgütsel özdeşleşme arasındaki ilişkilerin incelenmesine yönelik bir araştırma. *Akdeniz Üniversitesi İ.İ.B.F. Dergisi,* 18), 100-116.

Tokgöz, E., & Seymen, A.O. (2013). Örgütsel güven, örgütsel özdeşleşmeve örgütsel vatandaşlık davranışı arasındaki ilişki: bir devlet hastanesinde araştırma. *Öneri, 10*(39), 61-76.

Turunç, Ö., & Çelik, M. (2010). Algılanan Örgütsel Desteğin Çalışanların İş-Aile, Aile-İş Çatışması, Örgütsel Özdeşleşme ve İşten Ayrılma Niyetine Etkisi: Savunma Sektöründe Bir Araştırma" *Atatürk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 14*(1), 209-232

Tüzün, K.İ., & Çağlar, İ. (2008). Örgütsel Özdeşleşme Kavramı ve İletişim Etkinliği İlişkisi. *Journal of Yasar University, 3*(9), 1011-1027.

EXTENDED ABSTRACT

First of all, one has to know that it belongs to one's own and that it is an element. An individual who sees himself as an institutional entity becomes safe and provides consensus with other members of the institution. Turunç and Çelik (2010) define organizational identification as a perception of belonging or unity, including situations of success and failure, while Barutçu (2015) describes the increasing integration and harmonization of the goals of the individual with the aim of organizational identification. In the identification, the identity of the person with the identity of the institution has become psychologically shared (Cole and Bruch 2006). Organizational identification, in which employees feel part of themselves and establish a psychological tie with the organization, is one of the premise sought to operate as a desire to stay in good and bad days. Identification with the organization is provided if the individual perceives the organization as respectable, the organizational goals are accepted by the employees, the individual-organization interaction is frequent, the competition between the organizational members is low and the employees are satisfied with the expectations of the employees (Tak and Çiftçioğlu 2009). In this context, the purpose of the research is to examine the relationship between perceived organizational support and organizational identification in coaches working in youth services and provincial sports directorates.

The research is quantitative and descriptive screening model. The sample group of the study consisted of 148 coaches, 93 of which were male (62.8) and 55 were female (37.2) in the provinces of Adana, Sakarya and Siirt. The Perceived Organizational Support scale developed by Eisenberger et al. (1997) and the scale developed by Mael and Ashforth (1992) for the Organizational Identification change were used for the Perceived Organizational Support variable as a data collection tool. Perceived Organizational Support Scale is 8-item and 5-point likert. Scales that are in a 5-point likert structure consist of 'I definitely do not participate (= 1)', 'I do not participate (= 2)', 'I am undecided (= 3)', 'I participate (= 4)' and 'I absolutely agree (= 5)'. "The institution I work with shows little interest to me" and "The institution I work with exploits me if it finds it" are coded incorrectly. The perceived organizational support scale handles this change as one dimension. The Organizational Identification Scale is a 6-item and 5-likert structure. The organizational identification scale treats this change as one dimension. There is no material to be reverse encoded in the organizational identification scale. The 'Perceived Organizational Support Scale' reliability coefficient .78 and the 'Organizational Identification Scale' reliability coefficient .79 were found for cronbach alpha coefficient, which is the internal consistency coefficient for the reliability of the scales used in the research. Significance level was accepted as $p < .01$ and $p < .05$. The data generated as a result of the applied scales were analyzed using the SPSS 21 program. In the analysis of the data, the percentage and frequency values are used to reveal

personal information; descriptive statistics techniques of perceived organizational support and perceptions of organizational identification of coaches, correlation analysis and simple regression analysis were used to determine the relationship between perceived organizational support and organizational identification.

As a result of the research, the level of organizational identification of males in general is higher than that of females. Men identify more with organizations than women. It is thought that the more male dominance in the Turkish society, and the fact that the men are not responsible for the livelihood of the family, are more likely to result in the identification of men with their institutions than women (Öz and Bulutlar 2009). In addition, it is seen that the organizational support perceived in the descriptive analysis of the coach's perceived organizational support and organizational identification behaviors is at a very high level and the organizational identification is at a high level. When the relationship between perceived organizational support and organizational identification of coaches participating in the research is examined, it is seen that there is a low level and meaningful relationship between participant coaches' perceived organizational support and organizational identification behaviors on the positive side. According to this, the perceived organizational support levels of the coaches increased; it has been found that levels of organizational identification have also increased. In the coaches participating in the survey, perceived organizational support was found to be significant in terms of the predicted organizational identification. Regression analysis between organizational support perceived as predictive variables and organizational identification showed that perceived organizational support predicted organizational identification at a significant level. In this case, it appears that coaches account for about 6% of the total variance of organizational identification of perceived organizational support. Suggestions are presented taking into consideration the purpose of working in the direction of these results.

Uluslararası Spor Bilimleri Dergisi / Cilt: 3 Sayı:1
Journal of International Sport Sciences / Volume: 3 Issue: 1
2017
www.sportresearches.com

EVALUATING EFFECTS OF SPORT ON DEPRESSION

SPORUN DEPRESYON ÜZERİNDEKİ ETKİLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

[1]Meriç ERASLAN*
[1]Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu, Spor Yöneticiliği Bölümü, Burdur, Türkiye
* mericeraslan@mehmetakif.edu.tr

ABSTRACT
It is known that participating in sport activities has positive effects on human health and these activities are also beneficial to society. It is observed that the studies on sports have increased because sport activities are beneficial both individually and socially. The fact that it is revealed that sport activities have psychological benefits has contributed to increase in research about this field. When evaluating research findings in the literature, it is seen that principal benefits of sport activities are to decrease depression, to minimize stress and anxiety levels, to support psychological strength and to increase morale and motivation. It is aimed to examine beneficial effects of participation in sport activities on depression in this study.
Keywords: Sport, psychological structure, depression

ÖZET
Spor etkinliklerine katılımın insan sağlığı üzerinde olumlu etkileri olduğu, bunun yanında spor etkinliklerinin toplumsal açıdan da birçok faydası olduğu bilinmektedir. Gerek bireysel gerekse de toplumsal açıdan birçok faydası bulunduğu için spor üzerine yapılan araştırmalarda artış gözlendiği görülmektedir. Spor etkinliklerinin özellikle psikolojik açıdan faydalarının ortaya çıkması bu alanda yapılan araştırmalarda da artış meydana gelmesine katkı sağlamıştır. Literatürde yer alan araştırma bulguları değerlendirildiği zaman spor etkinliklerinin psikolojik faydalarının başında depresyonun azaltılması, stres ve kaygı düzeyinin en aza indirilmesi, psikolojik sağlamlığın desteklenmesi, moral ve motivasyonun yükseltilmesi gibi faydaların geldiği görülmektedir. Yapılan bu araştırmada spora katılımın depresyon üzerindeki faydalarının incelenmesi amaçlanmıştır.
Anahtar kelimeler: Spor, psikolojik yapı, depresyon

JEL CODE: L83

INTRODUCTION

Depression is a mood disorder. Mood is a dominant and continuous emotional tone that is experienced internally and changes the way a person perceives the world and his/her behaviors (Karamustafalıoglu & Yumrukcal, 2011). According to the report published in 2001 by The World Health Organization (WHO), 340 million people experienced depression in accordance with clinic definitions in the report (WHO 2001). In the same report, it is estimated that depression would take the first place among disorders affecting working life by the year 2020 (Basogul and Buldukoglu, 2015). In this regard, depression is one of the most important psychological problems that threaten community health care. While it causes premature death and negative results such as deterioration in general health status when it is not treated, it is possible to increase life quality of the patient when it is properly diagnosed and treated (Helvaci-Celik & Hocaoglu, 2016).

It is possible to divide symptoms of depression to 4 subgroups: 1) Mood symptoms; depressed mood, the state of being in low spirits or unhappy which is seen by others and continuation of this state throughout the day and almost every day; 2) Cognitive symptoms; feeling worthless or useless, concerning for the future 3) Somatic symptoms; appetite and sleep disorders; 4) Motor symptoms; slowing down in movements and agitation. Anhedoni is a state in which

patients do not enjoy activities and stimulis that they previously liked and this state can not be included to any subgroup clearly (Gonul, 2012).

The concept of sport is as old as the emergence of humanity. The sport is expressed as one of the important elements of communal living. The importance of the sport is gradually increasing because it has acquired different dimensions along with developed economical conditions, over-urbanization, rapidly developed industrialization, the fact that people look for more leisure and health concerns. Although sports activities mostly take place for professional purposes, they are also highly preferred activities by individuals who aim to increase their standards of living and health (Koruc & Bayar, 2004). Studies conducted in recent years have shown that participation in sports activities has positive effects on psychological health problems. The current study aims to examine effects of participation in sport activities on depression which is commonly seen in public.

The Concept of Sport and its Importance

The root of sport word is based on the words of Desport or Disportare in Latin. Towards the 17th century, the concept of "sport" emerged by changing the letters at the beginning of these words. In today's world, where contemporary society is dominant, activities such as running, walking or competition come to the mind when the sport is in question. On the other hand, the sport is not only running, walking, cycling, swimming or a competition (Heper, 2012). The sport, which requires physical, mental and technique performance to win a competition or to defeat an opponent and which raises aesthetic worry in spectators, is a phenomenon nested with psychology, physiology and biomechanic fields (Coban & Unveren, 2007). When considered conceptually, the sport is mental and physical activities that are performed individually or collectively to achieve the specified goal or the struggle with another under predetermined rules both to perform the competition and to enjoy the viewer. The main attention here is that physical and mental activities take place in the framework of a set of rules. The variety of physical and mental activities has divided sport to different branches (Tanrıverdi, 2012).

When considered with a philosophical standpoint, the sport is a field of knowledge which scrutinises the truth conceptually, essence of the sport and which reinterprets the concept with sport sciences and philosophical values. When considered sociologically, the sport studies on social structure, social behaviors and social effects of sports by exchanging with other scientific fields within the framework of certain theories. According to Turkish Language Society dictionary, the sport is the name given to all bodily movements applied according to pre-determined rules generally on the basis of a competition which is performed individually or with a group. In other words, the sport is carried out in a certain period of time in search of a record in a certain environment with a number of special tools and equipment (Heper, 2012).

Participating in sport activities is important for people in terms of many aspects. The conducted studies have revealed that participating in sport activities has positive effects on physical (Shedd et al., 2007; Heideman et al., 2013), psychological (Hamer & Chida, 2009; Armstrong & Oomen-Early, 2009) and social development (Yaman, 2015). Furthermore, the

studies have shown that participation in sport activities has positive contributions to body composition (Kelley & Kelley, 2006; Khalife et al., 2014), metabolic diseases (Sigal et al., 2007; Yesil & Altıok, 2012) and life quality (Mock et al., 2001; Duda et al., 2014). As it can be understood from the information in the literature, the phenomenon of the sport takes an important place in human life.

Sportive activities have positive contributions to physical and psychological health and also it has become a tool socializing people and increasing responsibility and solidarity emotions. Factors supporting psycho-social development in within the scope of sport activities are basic elements make the sport activities a socializing tool. The fact that the individual participates in sport activities prevents him / her from being lonely and provides him / her a non monotonous life standard. Thus, contributions of the sport to socialize is an undeniable fact (Kucuk & Koc, 2004). Thanks to these characteristics of the sport, sport activities are considered as a useful thing for people in terms of both socially and individually.

The Effects of the Sport on Depression

The most important purpose of sportive activities is the desire to achieve determined goal and to win. It can be said that the sport does not only contribute to physical and mental development but it also includes struggling, excitement, competition and ambition of winning (Tanriverdi, 2012). The sport activities which are effective in preventing psychological problems have an important role in preserving mental health. According to the studies in the literature, participation in sport activities has positive contributions to mental health and depression. Experimental research findings have shown that it is less common that people working out experience depression when comparing people working out and those do not (Arslan et al., 2011).

As known, sedentary lifestyles increases the likelihood of people going into depression (Roshanaei-Moghaddam et al., 2009, 306). From this perspective, participating in sport activities is important for fighting against depression. Participating in sport and physical activities has positive contributions to mental health and depression (Teychenne et al., 2008, 397; McKercher et al., 2009, 161). Again, according to another study conducted, when comparing people working out and those do not, the level of going into depression of those working out is a lower possibility (Arslan et al., 2011, 122). The study conducted by Canan & Ataoglu (2010) shows participating in sport activities is a crucial factor in fighting with depression and especially participating in team sport contributes to decreasing depression level. Many studies in the literature underline that participating in the sport activities decrease depression risk and minimize symptoms of depression (DiLorenzo et al., 1999; King et al., 1993; Dunn vd., 2005).

Results

When examining experimental research findings, it is seen that participating in sport activities prevents depression and decreases depressive symptoms. Due to these properties, sport events have been started to be used widespread in the treatment of depression. In this context, it can

be said that it is beneficial to get the public adopt working out habit for fighting with depression.

RESOURCES

Armstrong, S., & Oomen-Early, J. (2009). Social connectedness, self-esteem, and depression symptomatology among collegiate athletes versus nonathletes. *Journal of American College Health, 57*(5), 521-526.

Arslan, C., Güllü, M., & Tutal, V. (2011). Spor yapan ve yapmayan ilköğretim öğrencilerinin depresyon durumlarının bazı değişkenlere göre incelenmesi. *Niğde Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi, 5*(2), 120-132.

Başoğul, C., & Buldukoğlu, K. ()2015. Psychosocial interventions in depressive disorders. *Current Approaches in Psychiatry, 7*(1), 1-15.

Canan, F., & Ataoğlu, A. (2010). The influence of sports on anxiety, depression, and perceived problem solving ability. *Anatolian Journal of Psychiatry, 11*, 38-43

Çoban, B., & Ünveren, A. (2007). *Beden eğitimi ve oyun öğretimi*. Oğuzhan Zirek (Editör). Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.

DiLorenzo, T. M., Bargman, E. P., Stucky-Ropp, R., Brassington, G. S., Frensch, P. A., & LaFontaine, T. (1999). Long-term effects of aerobic exercise on psychological outcomes. *Preventive Medicine, 28*(1), 75-85.

Duda, J. L., Williams, G. C., Ntoumanis, N., Daley, A., Eves, F. F., Mutrie, N., Rouse, P.C., Lodhia, R., Blamey, R.V., & Jolly, K. (2014). Effects of a standard provision versus an autonomy supportive exercise referral programme on physical activity, quality of life and well-being indicators: a cluster randomised controlled trial. *International Journal of Behavioral Nutrition and Physical Activity, 11*(10), DOI: 10.1186/1479-5868-11-10.

Dunn, A. L., Trivedi, M. H., Kampert, J. B., Clark, C. G., & Chambliss, H. O. (2005). Exercise treatment for depression: efficacy and dose response. *American Journal of Preventive Medicine, 2*8(1), 1-8.

Gönül, A.S. (2012). New perspectives for the treatment of depression. *Journal of Mood Disorders, 2*(1), 1-5.

Hamer, M., & Chida, Y. (2009). Physical activity and risk of neurodegenerative disease: A systematic review of prospective evidence. *Psychological Medicine, 39*(1), 3-11.

Heper, E. (2012). *Spor bilimleri ile ilgili kavramlar ve sporun tarihsel gelişimi*. (Editör: Hayri Ertan). Birinci Baskı. Açık Öğretim Fakültesi Yayınları. Eskişehir.

Heidemann, M., Mølgaard, C., Husby, S., Schou, A.J., Klakk, H., Møller, N.C., Holst, R., & Wedderkopp, N., (2013). The intensity of physical activity influences bone mineral accrual in childhood: The childhood health, activity and motor performance school (the CHAMPS) study. Denmark, *BMC Pediatrics, 13*(32), 1-9.

Helvacı-Çelik, F., & Hocaoğlu, Ç. (2016). 'Major depressive disorder' Definition, etiology and epidemiology: A review. *Journal of Contemporary Medicine, 6*(1), 51-66.

Karamustafalıoğlu, O., & Yumrukçal, H. (2011). Depression and anxiety disorders. *The Medical Bulletin of Şişli Etfal Hospital, 45*(2), 65-74.

Kelley, G. A., & Kelley, K. S. (2006). Effects of aerobic exercise on C-reactive protein, body composition, and maximum oxygen consumption in adults: a meta-analysis of randomized controlled trials. *Metabolism, 55*, 1500-1507.

Khalife, N., Kantomaa, M., Glover, V., Tammelin, T., Laitinen, J., Ebeling, H., Hurtig, T., Jarvelin, M-R., & Rodriguez, A. (2014). Childhood attention-deficit/hyperactivity disorder symptoms are risk factors for obesity and physical inactivity in adolescence. *Journal of the American Academy of Child & Adolescent Psychiatry, 53*(4), 425-436.

King, A. C., Taylor, C. B., & Haskell, W. L. (1993). Effects of differing intensities and formats of 12 months of exercise training on psychological outcomes in older adults. *Health Psychology, 12*(4), 292.

Koruç, Z., & Bayar, P. (2004). Egzersizin depresyon tedavisindeki yeri ve etkileri. *Hacettepe Journal of Sport Sciences, 15*(1), 49-64.

Küçük, V., & Koç, H. (2004). Psiko-sosyal gelişim süreci içerisinde insan ve spor ilişkisi. *Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 10*, 131-141.

McKercher, C.M., Schmidt, M.D.,Sanderson, K. A., Patton, G.C., Dwyer, T., & Venn, A.J. (2009). Physical activity and depression in young adults. *American Journal of Preventive Medicine, 36*(2), 161-164.

Mock, V., Pickett, M., Ropka, M. E., Lin, E. M., Stewart, K. J., Rhodes, V. A., McDaniel, R., Grimm, P. M., Krumm, S., & McCorkle, R. (2001), Fatigue and quality of life outcomes of exercise during cancer treatment. *Cancer Practice, 9*, 119–127

Roshanaei-Moghaddam, B., Katon, W.J., & Russo, J. (2009). The longitudinal effects of depression on physical activity. *General Hospital Psychiatry, 31*, 306-315.

Shedd, K.M., Hanson, K.B., AlekeL, D.L., Schiferl, D.J., Hanson, L.N., & Loan, M.D.V. (2007). Quantifying leisure physical activity and its relation to bone density and strength. *Med Sci Sports Exerc, 39*(12), 2189-2198.

Sigal, R. J., Kenny, G. P., Boulé, N. G., Wells, G. A., Prud'homme, D., Fortier, M., Reid, R.D., Tulloch, H., Coyle, D., Philips, P., Jennings, A.,& Jaffey, J. (2007). Effects of aerobic training, resistance training, or both on glycemic control in type 2 diabetes: a randomized trial. *Annals of Internal Medicine, 147*(6), 357-369.

Tanrıverdi, H. (2012). Spor ahlakı ve şiddet. *The Journal of Academic Social Science Studies, 5*(8), 1071-1093.

Teychenne, M., Ball, K., & Salmon, J. (2008). Physical activity and likelihood of depression in adults: A review. *Preventive Medicine, 46*, 397-411.

Yaman, T. (2015). Beden eğitimi ve oyunun hafif düzey zihinsel engelli bireylerin sosyal beceri kazanımları üzerine etkisinin araştırılması. Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü. Burdur.

Yeşil, P., & Altıok, M. (2012). Kardiyovasküler hastalıkların önlenmesi ve kontrolünde fiziksel aktivitenin önemi. *Türk Kardiyoloji Derneği Kardiyovasküler Hemşirelik Dergisi, 3*, 39-48.

Uluslararası Spor Bilimleri Dergisi / Cilt: 3 Sayı:1
Journal of International Sport Sciences / Volume: 3 Issue: 1
2017
www.sportresearches.com

EFFECTS OF PLAY AND MOVEMENT EDUCATION ON MOTOR DEVELOPMENT DURING THE PRESCHOOL PERIOD

OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE OYUN VE HAREKET EĞİTİMİNİN MOTOR GELİŞİM ÜZERİNE ETKİLERİ

[1]Tonguç VARDAR*
[1]Uludağ Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi, Antrenörlük Eğitimi Bölümü
* tongucvardar@hotmail.com

ABSTRACT
With the impact of today's fast urbanization, areas that children can play have reduced. A large part of the old children's games played between the neighborhoods have been forgotten. Today's children are growing up with games played on a computer or virtual games offered by other technological tools rather than being physically active. This situation causes a lack of movement in children's lives. Lack of physical activity in children causes various health problems, especially childhood obesity, which is considered to be an epidemic. At the same time, children with sedentary lifestyles have slower development compared to other children in terms of physical and motor skills. Therefore, it is a great necessity for children to include games or other physical activities in their life that involve physical activity. Especially during early childhood, the period when growth and development are rapid, educational games and movement-based learning programs have considerable importance in order to provide movement training, increase physical activity, and support growth and development. In this framework, this study focuses on the benefits of games and movement education on motor development during early childhood.
Keywords: Play, movement education, motor development

ÖZET
Günümüzde hızlı kentleşmenin etkisi ile çocukların oyun oynayabileceği alanlar azalmıştır. Mahalle aralarında oynanan eski çocuk oyunlarının büyük bir bölümü unutulmaya yüz tutmuştur. Günümüz çocukları fiziksel olarak hareketli olabilecekleri oyunlardan ziyade bilgisayar veya diğer teknolojik aletlerin sunduğu sanal oyunlarla büyümektedirler. Bu durum çocukların hayatlarında hareket azlığına neden olmaktadır. Çocuklarda hareket azlığı başta çağımızın hastalığı kabul edilen çocukluk çağı obezitesi olmak üzere çeşitli sağlık sorunlarına neden olmaktadır. Aynı zamanda hareketsiz yaşam tarzına sahip çocukların fiziksel ve motorik özellikler açısından gelişimleri diğer çocuklardan daha yavaş olmaktadır. Dolayısıyla çocukların hayat akışı içerisinde fiziksel aktivite içeren oyunlara veya diğer fiziksel etkinliklere yer verilmesi büyük bir zorunluluk arz etmektedir. Özellikle büyüme ve gelişimin hızlı olduğu dönemlerin başında gelen erken çocukluk döneminde hareket eğitiminin sağlanması, fiziksel etkinliğin arttırılması, büyüme ve gelişimin desteklenmesi için eğitsel oyunlar ve hareket eğitimi oldukça önemlidir. Bu çerçevede yapılan bu çalışmada erken çocukluk döneminde oyunların ve hareket eğitiminin motor gelişim üzerine olan yararları üzerinde durulmuştur.
Anahtar kelimeler: Oyun, hareket eğitimi, motor gelişim

JEL CODE: L83

INTRODUCTION

Movements in human life begin in the prenatal period. Reflexive movements are defined as the first movements of a fetus in a mother's womb in the prenatal period. Although these movements are made involuntarily, they form the basis of motor movements. Primitive reflexes that babies voluntarily make, emerge during the first two years after birth. Primitive movements serve as the foundation for basic, voluntary movements of later infancy. Primitive movements generally come from locomotor movements such as controlling the head, neck and body muscles, reaching, grabbing and letting go, crawling and walking. The use of basic mobility skills in infants begins at around 3-4 years of age (Mengütay, 1999).

During the basic movement period, children try to develop many motor skills, such as running, jumping, throwing, catching and kicking a ball with their feet. Many educators, especially parents, speculate that the basic mobility skills of children develop automatically. However, this is not the case for a large majority of children. For this reason, studies supporting the development of movement should be applied in order to support the basic mobility skills of children. Nonetheless, during the movement activity training applied in early childhood, the developmental characteristics of the child rather than the age should be taken into consideration in the selection of motor activity (Özer & Özer, 2002).

The basic movements that begin to develop in children from the age of two are first practiced in a rough manner. This stage is referred to as the beginning phase, in which children move on to understanding and experimenting. The second phase of the basic movements period is called the first phase. In this period, children start to make movements more cohesively and in a controlled manner. Maturation phase is the final phase of learning and applying basic movements. In this period, children perform basic movements in a mechanically effective, controlled and more coherent manner. These phases, which play an important role in the development of basic mobility skills in children, begin at the age of 2 and continue until the first years of schooling (Muratlı, 2007).

Motor development generally refers to the development of features such as strength, speed and endurance. The learning and development of motor skills is a lifelong process (Mengütay, 1999). The primary factor affecting motor development is maturity. Especially in children, psychomotor development is based on maturation. For example, in order for babies to carry their body weights comfortably, their legs must be strong enough. For this reason, the effort shown in teaching motor skills has no significance unless the child is ready (Hasırcı et al., 2009). Besides, children's motor development processes can be supported by physical activity and games appropriate for their ages and development periods.

Effect of Games on Motor Development

It is known that the use of game activities during the preschool period in an educational environment ensures the versatile development of children. In this context, it can be said that games played during the preschool period are in fact educational tools (Ulutaş, 2011). In addition, game-based educational activities are the sum of planned activities that support the physical development of children. Through play, children will have the opportunity to learn and reinforce the basic skills they will use during adulthood (Ayan & Memiş, 2012).

Disorders that may occur in the perception and integration of movement skills in early childhood effect movement development negatively. Therefore, the correct perception of stimulants, integrating sensory motor knowledge and ensuring muscle-nerve coordination are important issues in terms of movement development of children in this period (Özer & Özer, 2002). In this context, play activities intended for children create an important learning environment. This learning environment provides positive contributions to physical and motor development as well as the mental and spiritual development of children. From this point of view, games should be considered as a phenomenon that provides important contributions to the development of children. A baby's game in the first years of life is concentrated around her own bodylines and the objects in her immediate surroundings. Due to this game, the baby will recognize herself and these first forms of play in her life will play an important role in supporting the psychomotor development. As for pre-school period, children generally enjoy playing games using certain play materials, as well as activities such as running, skipping, throwing and catching (Mengütay, 2005). According to the various studies on play period

(Güven, 2006), which is one of the most colorful periods in a child's life, it has been determined that participation in play activities in pre-school supports the motor development of children (Aytekin, 2001).

Nowadays, children's playing habits consist of computer games. This situation causes children to be separated from children's games, which support their physical and motor development. These conditions today's children are faced with, limit both physical and motor development of children and lead to a variety of health problems, mainly obesity and a sedentary lifestyle. Thus, especially in early childhood, it is a great necessity to steer children towards various educational games in which children can play using physical effort.

Kerkez (2006) stated that pauses or delays in physical and motor development based on environmental conditions in early childhood should be well identified and has also indicated the successful development of games and movement programs for pre-school children will contribute to motor development.

Care such as; the cleanliness of the playing field and the usage of playing tools that children can play with should be ensured in the play activities in order to support the development of children in pre-school early childhood period. In addition, special attention should be given in the appointment of specialist teachers in play activities, which will be implemented especially in pre-school institutions (Aytekin, 2001).

Effect of Movement Education on Motor Development

The development of strength, speed and endurance, which are the leading motor skills necessary for maintaining everyday life, is also the primary purpose of physical education classes included in both pre-school and primary education (Günsel, 2004). Besides, the activities to be implemented in movement training for preschool children should be directed towards the children's large muscle groups and locomotor movements (Timmons et al., 2007).

One of the most distinctive characteristics of children in early childhood is that they are active. Since movement also contributes to other developmental areas of the child, the lack of movement training in early childhood is a very important shortcoming for children. Movement education applied in early childhood contributes to the development of basic mobility skills of children, enhances small and large muscle coordination, improves physical fitness, increases body awareness and establishes the basis of a lifelong work-out routine (Özer and Özer, 2002). In the studies conducted, it has been determined that suitable movement-training programs applied to pre-school children support motor development (Kırıcı, 2008, Çelebi, 2010). It is also stated that children who participate more in physical activity have easier and better motor development compared to other children (Williams et al., 2008).

There is a system that is adjusted by the organism in the learning of movements. Accordingly, if a movement is repeated a lot, the movement is learned more quickly (Sayın, 2011). This suggests that some motor movements (jumping, throwing, leaping, pushing, pulling, hitting, etc.) should be repeated frequently to support motor development during early childhood, especially during rapid development periods. In the research conducted by Tüfekçioğlu (2008), it was emphasized that pre-school period is the most important period in terms of developing movement skills and ensuring its permanency. The fundamental reason for this is the fact that children in this period are in a developmental stage that will, in turn, guide their

entire life and the appropriate movement training programs applied in this sensitive age have shown to contribute to the development of children.

As a result, we can say that movement training and play activities, which contribute to children's versatile development, play an important role in supporting motor development during early childhood. In this context, the increase of play and movement training activities for children at pre-school institutions, raising awareness for families to direct their children to play and movement training and to allow more children to participate in play and movement training during the pre-school period should be ensured.

REFERENCES

Ayan, S., & Memiş, U.A. (2012). Erken çocukluk döneminde oyun. *Selçuk Üniversitesi Beden Eğitimi Ve Spor Bilim Dergisi, 14*(2), 143-149.

Aytekin, H. (2001). *Okul öncesi eğitim programları içinde oyunun çocuğun gelişimine olan etkileri*. Yüksek lisans tezi. Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü. Kütahya.

Çelebi, B. (2010). *Hareket eğitiminin okul öncesi eğitim kurumlarındaki 5-6 yaş grubu çocuklarda fiziksel ve motor gelişime etkisi*. Yüksek Lisans Tezi. Muğla Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü. Muğla.

Günsel, A.M. (2004). *İlköğretimde beden eğitimi uygulamaları*. Ankara: Anı Yayıncılık.

Güven, G. (2006). *Kütahya'daki okul öncesi eğitim kurumlarında uygulanan oyun ve spor programlarının incelenip değerlendirilmesi*. Yüksek Lisans Tezi. Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü. Kütahya.

Hasırcı, S., Sevimli, D., & Durusoy, E.A. (2009). *Gelişim ve öğrenme*. Adana: Nobel Kitabevi.

Kerkez, F. (2006). *Oyun ve egzersizin yuva ve anaokuluna giden 5-6 yaş grubu çocuklarda fiziksel ve motor gelişime etkisinin araştırılması*. Doktora Tezi. Karadeniz Teknik Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü. Trabzon.

Kırıcı, H.M. (2008). *Okul öncesi eğitim kurumlarındaki 4-6 yaş grubu çocuklarda 8 haftalık hareket eğitiminin motor performanslarına etkisi*. Yüksek Lisans Tezi. Muğla Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü. Muğla.

Mengütay, S. (1999). *Okul öncesi ve ilkokullarda hareket gelişimi ve spor*. Ankara: Tutibay Yayınları.

Mengütay, S. (2005). *Çocuklarda hareket gelişimi ve spor*. İstanbul: Morpa Kültür Yayınları.

Muratlı, S. (2007). *Antrenman bilimi yaklaşımıyla çocuk ve spor*. İkinci baskı. Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.

Özer, D.S., & Özer, M.K. (2002). *Çocuklarda motor gelişim*. İkinci Baskı. Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.

Sayın, M. (2011). *Hareket ve beceri öğretimi*. Ankara: Spor Yayınevi ve Kitabevi.

Timmons, B.W., Naylor, P.J., & Preiffer, K.A. (2007). Physical activity for preschool children-how much and how? Appl. Physiol. *Nutr. Metab. 32*, 122-134.

Tüfekçioğlu, E. (2008). Okul öncesi 4-6 yaş çocuklarında algısal motor gelişim programlarının denge ve çabukluk üzerine etkisi. *uluslararası insan bilimleri dergisi, 5*(2), 1-11.

Ulutaş, A. (2011). Okul öncesi dönemde drama ve oyunun önemi. *Adıyaman Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 4*(6), 232-242.

Williams, H.G., Pfeiffer, K.A., O'NeilL, J.R., Dowda, M., Mclver, K.L., Brown, W.H., & Pate, R.R. (2008). Motor skill performance and physical activity in preschool Children. *Obesity, 16*, 1421-1426.

Uluslararası Spor Bilimleri Dergisi / Cilt: 3 Sayı:1
Journal of International Sport Sciences / Volume: 3 Issue: 1
2017
www.sportresearches.com

INVESTIGATION OF ETHICAL CLIMATE UNDERSTANDINGS PERCEIVED BY THE MINISTRY OF YOUTH AND SPORTS EMPLOYEES

GENÇLİK VE SPOR BAKANLIĞI ÇALIŞANLARININ ALGILADIKLARI ETİK İKLİM ANLAYIŞLARININ ARAŞTIRILMASI

[1]Ahmet ŞAHİN*
[1]Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu, Antrenörlük Eğitimi Bölümü
* asahin@mehmetakif.edu.tr

ABSTRACT
The purpose of this study is to investigate ethical climate understandings perceived by the Ministry of Youth and Sports Employees. The ethical climate perceptions of the Ministry employees is at a level of "I agree" and this suggests an adequate level of ethical climate in the Ministry. The ethical climate perceptions of the employees in the 41-45 age group are significantly higher than the 26-30 age group employees. The ethical climate perceptions of the employees with lower level of education and lower reading level are higher compared to those employees with higher level of education.
Keywords: Ethical climate, staff, the ministry of youth and sports, workplace

ÖZET
Bu araştırmanın amacı, Gençlik ve Spor Bakanlığı çalışanlarının algıladıkları etik iklim anlayışlarının araştırılması. Bakanlık çalışanlarının kendi kurumlarıyla ilgili etik iklim algıları Katılıyorum düzeyinde olup, bu durum bakanlıktaki etik iklim düzeyinin yeterli olduğunu göstermektedir. 41-45 yaş grubu çalışanların etik iklim algıları 26-30 yaş grubu çalışanlara göre anlamlı bir şekilde daha yüksek çıkmıştır. Eğitim düzeyi daha düşük olan ve kitap okuma düzeyi daha az olan çalışanların etik iklim algıları eğitim düzeyi yüksek olan çalışanlara göre daha fazladır.
Anahtar kelimeler: Etik iklim, personel, gençlik ve spor bakanlığı, işyeri

JEL CODE: L83

INTRODUCTION

This word, derived from the word "ethos" in the Greek language and having the meaning of "character", has transformed into the word "ethic" in time and has become a sub-dimension of philosophy, investigating ideal, abstract and moral rules (Acar, 2016; Bute, 2011 Simsek et al. 2011; Aydın, 2006). The concept of ethical climate is a part of overall organization climate that helps to recognize ethical characters of organizations (Demir and Karakus 2015: Yener et al. 2012: Elci and Alpkan, 2009; Martin and Cullen, 2006). After 1844, Auguste Comte indicated ethics as the seventh field of science and expressed his opinion ""Humanity is not to be defined through man, but on the contrary, man through humanity" (Bulbul, 2001). When there is no possibility to remedy the situation of people deprived of basic needs, it was argued that the belief in a just World was maintained by despising the poor (Acar 2015; Furnham and Proctor 1989).

Terminologically, the word climate entered the literature as a word of Greek-origin and it has the meanings of "tendency", "inclination". It is also used to describe physical phenomena such as heat, pressure and temperature. With the meaning used in business literature, "climate" refers how members of an organization evaluate internal and external environment of the organization (Bute, 2011; Yagmur, 2013). As a result of globalization, today's business world where competition constantly increases and intensifies has an environment that is hectic and open to constant change. The ultimate goal of enterprises operating in such an

environment is to be successful and maintain their presence (Donertas, 2008). Employees' perception of the ethical climate of their organization is affected by the organization's policies, procedures, reward system and formal or informal systems within the organization (Dogan & Kilic 2014).

Ethical climate provides guidance that there are shared ideas for what behaviors towards employees would be right and how issues should be handled and solved in moral dilemmas. In other words, ethical climate guides employees on what behaviors are appropriate and supported (Victor & Cullen 1988: Treviño et al., 1998: Demirtas 2014). People tend to perceive the world as a place where everybody gets what they deserve, good things happen for the good they do and bad things happen for the bad they do (Acar, 2015; Hafer & Begue, 2005). While ethical climate helps employees in evaluating their issues and considering various alternatives, it also provides guidance for them to decide about acceptable and non-acceptable behaviors (Barnett & Schubert, 2002).

METHOD

The data obtained in the study were evaluated, using statistical methods in the SPSS 14.0 software package. In research findings and evaluation section, frequency distributions for the demographic characteristics of survey participants, mean and standard deviation values of the questions about the ethical climate perceptions, a reliability analysis to determine whether or not the data is suitable for statistical analysis, a factor analysis to understand how many dimensions the scale consists of, an Independent-Samples T-test to determine whether or not there is a significant difference between two groups in terms of independent variables such as gender, marital status, occupation, a One-Way Anova test to determine whether or not there is a significant difference between more than two groups were included.

Sample

The research population consists of randomly reached 233 people who worked in the central office of the Ministry of Youth and Sports between the years 2015 - 2016.

Reliability Analysis

As a result of reliability analysis of the ethical climate scale, which consisted of 26 questions, the Cronbach's Alpha value was found to be 0.897, the Cronbach's Alpha Based on Standardized Items was found to be 0.898, and the N of Items was found to be 26. Since the lowest reliability value is considered as 0.70 in the studies conducted in social sciences, it can be said that 0.897 Cronbach's Alpha value is a good result in terms of internal consistency of the scale used in this study.

Data Collection

This study is a diagnostic study and it was conducted by applying a survey to the Ministry employees. In the first part of the survey, demographic information such as age, gender, marital status, work experience, title, educational status of the survey participants as well as questions on whether or not they do physical exercise, how often they read books, what they do in their leisure time, how they define themselves were included. The ethical climate scale that was developed by Cullen, J.B., Parboteeah, K.P. & Bart, V. (2003) was used. The original scale is 9-dimensional however it was seen that the scale consisted of 5 dimensions in the studies conducted by Victor & Cullen, (1988) 2; Wimbush & Shepart, (1994); Peterson, (2002); Vardi, (2011); Ogut & Kaplan, (2011). Yurdakul (2013) adapted the scale to Turkish with the help of linguists through translation-reverse translation. The ethical climate scale

developed by Victor and Cullen (1988) was used to assess the ethical climate perceptions of the survey participants of their organization. The original scale is 9-dimensional. However, it was downsized to 5 dimensions in subsequent studies.

In the survey, the questions about demographic information are closed-ended, and the questions about the ethical climate perceptions were arranged as 5-point Likert type scale, one of the interval scales. The values and intervals of the 5-point Likert scale are as follows: *Weight 1 Choice I strongly disagree Limits 1.00 - 1.80, Weight 2 Choice I disagree Limits 1.81 – 2.60, Weight 3 Choice I'm not sure Limits 2.61 – 3.40, Weight 4 Choice I agree Limits 3.41 – 4.20, Weight 5 Choice I strongly agree Limits 4.21 – 5.00.*

FINDINGS

Similar results were observed in the answers given by the participants to the questions on the laws, rules and policies dimensions of the ethical climate perception. The general average of the answers for the questions on the laws, rules and policies dimensions enter the 'I agree' interval of the 5-point Likert scale with a value of x=3.71. Accordingly, we can say that the Ministry employees who participated in the survey look positively at the practices regarding laws, rules and policies in the organization they work and they have a positive ethical climate perception of their organization (Table 1).

Considering the general average of the 'thinking the good of others' dimension of the ethical climate perception, it takes place in the 'I'm not sure' interval of the 5-point Likert scale with a value of x=3.13. Accordingly, the participants stated that they are not sure about the 'thinking the good of others' dimension in their organization. Two out of five items in this dimension are included in the 'I agree' interval of the 5-point Likert scale. First one; the item 'In our organization, it is our main criteria to protect well-being of our employees as a whole' had a x=3.46 mean value, while the second one; the item 'In our organization, the most efficient way is the right way' had a x=3.41 mean value (Table 2).

Considering the general average of the 'individual interests' dimension of the ethical climate perception, it takes place in the 'I'm not sure' interval of the 5-point Likert scale with a value of x=3.09. Accordingly, the ministry employees perceive the 'looking out for their own individual interest" behavior of the permanent and contract personnel working in their organization on an 'I'm not sure' level. Out of four questions in this dimension, with respect to the expression 'In our organization, there is no place for moral and ethical values of the employees', the participants responded on the lowest level with a mean value of x=2.78 (Table 3).

Considering the general average of the 'organizational interests' dimension of the ethical climate perception, it takes place in the 'I'm not sure' interval of the 5-point Likert scale with a value of x=3.06. Accordingly, the ministry employees perceive the 'looking out for organizational interests' behavior of the permanent and contract personnel working in their organization on an 'I'm not sure' level. Out of five questions in this dimension, for the expression of 'When the work done damages corporate interests, it is regarded as unsuccessful', the participants responded on an 'I agree' level with a mean value of x=3.47 (Table 4).

In the 'thinking the good of others' dimension, a significant difference was observed between the 26-30 age group and the 41-45 age group. In this dimension, the ethical climate

perceptions of the employees of the 41-45 age group is significantly higher than the employees of the 26-30 age group ($p<0.05$) (Table 5).

In the 'thinking the good of others' dimension, the ethical climate perceptions of the employees who never read books is observed to be significantly higher than those who read books once a week ($p<0.05$). In the 'independence' dimension, significant differences were observed between those who read books once a week and those who rarely read books or those who never read books. In this dimension, the ethical climate perceptions of those who rarely read books or those who never read books is significantly higher than those who read books once a week ($p<0.05$) Again in this dimension, the ethical climate perception of those who never read books is significantly higher than those who read books every two weeks ($p<0.05$) (Table 6).

DISCUSSION AND CONCLUSION

The general average of the answers given to the questions on the laws, rules and policies dimensions enters the 'I agree' interval of the 5-point Likert scale with a value of $x=3.71$. Accordingly, we can say that the Ministry employees who participated in the survey look positively at the practices regarding laws, rules and policies in the organization they work and they have a positive ethical climate perception of their organization. In their studies, Donertas (2008), Asunakutlu (2002), Topaloglu (2010), Bute (2011) reached the conclusion that ethical climate has a very powerful and positive effect on the organizational trust of employees. Our study is consistent with the similar research results in the literature. In his study, Ozipek (2014) reached the conclusion that compared to the employees with a high school education, the employees with en educational background on doctoral level perceive that their corporate has an ethical climate. In the study conducted by Acar (2014), it was observed that the average results, including all sub-dimensions, of the employees who did not work in a management position are higher than the employees who worked in a management position. Dogan and Kilic (2014), on the other hand, reported a contrary result with our study, reaching the conclusion that the 'individual interests" type of ethical climate has a negative effect on the perceived organizational ethical climate level.

Similar results were observed in the answers given by the participants to the questions on the laws, rules and policies dimensions of the ethical climate perception. We can say that the Ministry employees who participated in the survey look positively at the practices regarding laws, rules and policies in the organization they work and they have a positive ethical climate perception of their organization.

Considering the general average of the 'thinking the good of others' dimension of the ethical climate perception, the participants stated that they are not sure about the 'thinking the good of others' dimension in their organization. Considering the general average of the 'individual interest' dimension of the ethical climate perception, the ministry employees perceive the 'looking out for their own individual interest" behavior of the permanent and contract personnel working in their organization on an 'I'm not sure' level. Out of four questions in this dimension, with respect to the expression 'In our organization, there is no place for moral and ethical values of the employees', the participants responded on the lowest level with a mean value of $x=2.78$. Considering the general average of the 'organizational interest' dimension of the ethical climate perception, the ministry employees perceive the 'looking out for organizational interests' behavior of the permanent and contract personnel working in their organization on an 'I'm not sure' level. In the 'thinking the good of others' dimension, a

significant difference was observed between the 26-30 age group and the 41-45 age group. In this dimension, the ethical climate perceptions of the employees of the 41-45 age group is significantly higher than the employees of the 26-30 age group. In the 'thinking the good of others' dimension, the ethical climate perceptions of the employees who never read books is observed to be significantly higher than those who read books once a week. In the 'independence' dimension, significant differences were observed between those who read books once a week and those who rarely read books or those who never read books. In this dimension, the ethical climate perceptions of those who rarely read books or those who never read books is significantly higher than those who read books once a week. Again in this dimension, the ethical climate perception of those who never read books is significantly higher than those who read books every two weeks.

REFERENCES

Acar, G. (2014). *Etik liderlik, örgütsel adalet ve motivasyon kavramlarının gelişimi*. Türkiye Âlim Kitapları, pp. 104-105, Saabrücken, Deutschland.

Acar, G. (2015a). Impact of personal justice perceptions of students at the faculty of sport sciences on their decision making level. *Anthropologist*, 19, (3), 627-632.

Acar, G. (2015b). Comparison of perception levels of students at the school teaching department of the faculty of educational sciences and physical education and sport teaching department of faculty of sport sciences concerning personal justice ın terms of their decision making styles. *The Turkish Online Journal of Educational Technology (Special Issue for INTE 2015),* 78-85.

Acar, G., Ozer, M., Sahin, A., Musa, M. & Karabulut, N. (2016). Investigation into the perception of physical education teachers on the ethical climate in their workplace. *International Journal of Educational Sciences*, 13, 2, 145-151.

Asunakutlu, T. (2002). *The Elements Concerning the Establishment of the Organizational Trust and an Evaluation. Mugla University, Journal of Social Sciences Institute*, 9, 1-13.

Aydın I 2006. *Egitim ve ogtimde etik*. Ankara: Pegem Press.

Barnett, T. & Schubert, E. (2002). Perceptions of the ethical work climate and covenantal relationships. *Journal of Business Ethics*. 36, 279- 290.

Bute, M. (2011). Relation between the ethical climate, corporal trust and individual performance, *Journal of Ataturk University Economics and Administrative Sciences,* 25, 172- 173.

Bulbul, A.R. (2001). *Communication and ethics.* 2nd Edition. Ankara, Turkey: Nobel Press.

Cullen, J.B., Parboteeah, K.P. & Bart, V. (2003). The effects of ethical climates on organizational commitment: a two study analysis. *Journal of Business Ethics*, 46, 127-141.

Dalbert, C. (2002). Beliefs in a just world as a buffer against anger. *Social Justice Research*, 15, 123-145.

Demir, S. & Karakus, M. (2015). The relationship between ethical climate and trust and motivation levels of teachers and students. *Kuram ve Uygulamada Eğitim Yönetimi*, 21, 183-212.

Demirtas, O. (2014). The whistleblowing impact on ethical climate: Moderator role of mobbing perception. *Istanbul University Journal of the School of Business, 43*, 136-156.

Dogan, S. & Kilic, S. (2014). The examination of relations between perceived organizational ethical climate and counterproductive work behaviors. *C.Ü. İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi*, 15, 269-292.

Donertas, F.C. (2008). *The effect of ethical climate on institutional trust*. Master Thesis, Marmara University, Istanbul.

Elci, M. & Alpkan, L. (2009). The impact of perceived organizational ethical climate on work satisfaction. *Journal of Business Ethics*, 84, 297-311.

Furnham, A. & Proctor, E. (1989). Belief in the just world: review and critique of the individual differences literature. *British Journal of Social Psychology, 28*, 365-384.

Hafer, C. L. & Bègue, L. (2005). Experimental research on just-world theory: Problems, developments, and future challenges. *Psychological Bulletin*, 131, 128-167.

Martin, KD. & Cullen, J.B. (2006). Continuities and extensions of ethical climate theory: A meta-analytic review. *Journal of Business Ethics,* 69, 175-194.

Ogut, A. & Kaplan, M. (2011). The analysis of the relation between ethical climate perception and organizational loyalty in hotel enterprises, *Journal of Dumlupinar Social Sciences,* 30, 191-206.

Ozen, R., Ozturk, D.S. & Ozturk, F. (2016). The relationship between pre-service teachers' lifelong learning tendencies and the quality of university life. *Anthropologist*, 24, 1, 105-112.

Ozipek, H. (2014). *The effect of ethical climate on anti-social behavior*. Master Thesis, Bahcesehir University, Istanbul.

Peterson, D.K. (2002). The relationship between unethical behavior and the dimensions of the ethical climate questionnaire. *Journal of Business Ethics*, 41, 313-326.

Simsek, M.S., Akgemci, T. & Celik, A. (2011). *Introduction to Behavioral Sciences and Behaviors in organizations*, pp.33-34, Gazi Publisher, Ankara.

Topaloglu, I.G. (2010). *The organizational trust and organizational commitment relationships of employees in terms of their perception of justice and ethics*. Master Thesis, Atilim University, Ankara.

Treviño, L.K., Butterfield, K.D. & McCabe, D.L. (1998). The ethical context in organizations: ınfluences on employee attitudes and behaviors. *Business Ethics Quarterly*, 8, 447- 476.

Vardi, Y. (2001). The effects of organizational and ethical climates on misconduct at work. *Journal of Business Ethics*, 29, 325-337.

Victor, B. & Cullen, J.B. (1988). The organizational bases of ethical work climate. *Administrative Science Quarterly*, 33, 101-125.

Wimbush, J.C. & Shepard, J.M. (1994). Toward an understanding of ethical climate, its relationship to ethical behavior and supervisory influence. *Journal of Business Ethics*, 13, 637-647.

Yagmur, A. (2013). *The effect of ethical leadership and ethical climate on non-ethical behavior: an empirical study*. Master Thesis, The Advanced Technology Institute of Gebze, Kocaeli.

Yener, M., Yaldiran, M. & Ergun, S. (2012). The effect of ethical climate on work engagement. *Social and Behavioral Sciences*, 58, 724-733.

Yurdakul, M. (2013). *Investigation of ethical climate in the banking sector in terms of individual and institutional characteristics.* Master Thesis, Istanbul University, Istanbul.

Table 1. Results for the Laws, Rules and Policies Dimension

Laws, Rules and Policies	*N*	*Mean*	*SD*
5. Our organization always expects us to do the right thing for our customers and the public.	233	3,78	1,07
7. In our organization, everybody, first and foremost, is expected to work efficiently.	233	3,77	1,15
8. All employees are expected to comply with all laws and professional standards above all.	233	3,91	1,09
9. In our organization, laws and professional standards are the main criteria in all kinds of decisions and applications.	233	3,47	1,27
10. In our organization, employees are expected to strictly comply with laws and professional standards.	233	3,63	1,15
11. In our organization, the primary criterion is whether or not a decision is in violation of any laws.	233	3,68	1,07
12. In our organization, complying with the rules and procedures is very important.	233	3,64	1,12
13. All employees are expected to abide by rules and procedures of the organization.	233	3,80	1,10
MEAN		**3,71**	**1,13**

Table 2. Results for 'thinking the good of others' dimension

Acting Out Of Concern For Others	*N*	*Mean*	*SD*
1. It is our main principle to act out of concern for all of the employees of our institution as a whole.	233	3.46	1.29
2. The most important issue in our institution is the interests of the employees as a whole.	233	2.95	1.26
3. Our primary concern is always what is good for other people.	233	2.88	1.23
4. In our institution, each employee acts out of concern for other employees.	233	2.94	1.27
6. In our institution, the most efficient way is considered to be the most correct way.	233	3.14	1.19
Mean		3.13	1.25

Table 3. Results for 'Individual Interests' dimension

Individual Interests	N	Mean	SD
16. In our organization, employees value their own interests above everything.	233	3,21	1,30
17. In our organization, employees mostly look out for themselves..	233	3,27	1,23
18. In our organization, there is no place for moral and ethical values of the employees.	233	2,78	1,20
19. Employees are expected to do anything for the interest of the organization without thinking of the consequences.	233	3,10	1,21
Mean		3,09	1,23

Table 4. Results for the 'Organizational Interests' dimension

Organizational Interests	N	Mean	SD
14. In our organization, successful people are those people who comply with written instructions.	233	2,88	1,21
15. In our organization, employees strictly comply with company policies.	233	2,99	1,14
20. In our organization, employees are not interested in anything other than the interests of the organization.	233	2,78	1,21
21. When the work done damages corporate interests, it is regarded as unsuccessful.	233	3,47	1,09
22. In our organization, the primary responsibility of the employees is to keep the budget under control.	233	3,17	1,16
Mean		3,06	1,16

Table 5. Tukey test for ethical climate perceptions by age

Tukey HSD				
Ethical Climate Dimensions	**(I) Age**	**(J) Age**	**Difference between means**	**P**
2- Thinking the good of others	Between 26-30	Between 20-25	-0.722	0.073
		Between 31-35	-0.130	0.927
		Between 36-40	-0.294	0.476
		Between 41-45	**-0.659**	**0.010 ***

*P<0.05 means a significant difference.

Table 6. Tukey test for ethical climate perceptions by the frequency of reading

Ethical Climate Dimensions	Tukey HSD **(I) Reading**	**(J) Reading**	**Difference between means**	**P**
2- Thinking the good of others	Once a week	Every two weeks	-0.132	0.852
		Rarely	-0.411	0.057
		I never read	**-0.591**	**0.043 ***
3- Independence	Once a week	Every two weeks	-0.052	0.992
		Rarely	**-0.478**	**0.037 ***
		I never read	**-0.767**	**0.010 ***
	I never read	Once a week	**0.767**	**0.010 ***
		Every two weeks	**0.715**	**0.018 ***
		Rarely	0.289	0.629

*P<0.05 means a significant difference.